

ŠOLARIJA

... ker
šola
prija

Šolsko glasilo
učencev

OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Šolsko leto 2013/14, št. 13

KAZALO

Ob koncu šolskega leta	str. 3
Zgodilo se je	str. 6
Ustvarjalnica	str. 16
Devetošolci	str. 36
Naši uspehi	str. 51

KOLOFON

Uredniški odbor:
učenci OŠ Šmartno

Mentorica:
Katja Apat Rožič

Oblikovanje in grafična
obdelava:
Lilijana Pelc

Naslovnica:
Janja Pogorelc, 9. a

Fotografije: učitelji OŠ
Šmartno

Izdala in založila:
OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Cena: 2 €

Do morebitnih napak v šolskem časopisu **Šolarija**

... **ker šola prija**

je prišlo zgolj po naključju.

OB KONCU ŠOLSKEGA LETA

Šolsko leto 2013/14 se poslavlja in položili ga bomo na polico spominov. S svetlobno hitrostjo se bližajo poletne počitnice in vsi se že veselimo teh brezskrbnih počitniških dni, da si bomo lahko spet napolnili baterije in jeseni začeli znova.

Da pa komu vmes ne bo dolgčas, bo lahko v roke vzel glasilo in užival v branju stvaritev učencev naše šole. Poleg že znanih rubrik boste v glasilu lahko zasledili še vrsto različnih intervjujev, ki so jih opravili sedmošolci, in so odlični.

Prav tako bodo jeseni v šolske klopi zopet sedli naši devetošolci, le da bodo te zanje nove, neznane, saj se poslavljajo od osnovnošolskih dni in obračajo nov list v svojem življenju. Devetošolci, zaupajte vase in pogumno naprej!

Vsem skupaj želiva prijetne, razigrane, sončne ..., skratka, pozitivnih nabojev polne počitnice!!!! ☺ ☺ ☺

Lilijana in Katja

Dragi učenci in učenke!

Pred vami je druga številka šolskega glasila v tem šolskem letu. Vaši sošolci so pripravili vrsto zanimivih prispevkov z dogodki in zanimivostmi, ki so vas bolj ali manj spremljali skozi večji del vašega bivanja v šoli in izven nje. Želim, da bi glasilo vzeli v roke, ga prebrali in uživali v trenutkih, ki so bili sestavni del vašega vsakdanjika na osnovni šoli Šmartno. Verjamem, da se bo našlo za vsakega kaj zanimivega in vam popestrilo prve dni šolskih počitnic.

Upam, da vam je v odhajajočem šolskem letu uspelo doseči željeni uspeh in da boste skupaj s starši ter prijatelji preživeli sproščene in ustvarjalne poletne počitnice. V kolikor pa ste prepričani, da bi lahko bili uspešnejši, v kar seveda ne dvomim, se v jeseni ponuja nova priložnost, da se potrudite in vam uspe to, kar vam v tem šolskem letu ni.

Moja želja je, da konec šolskega leta dočakamo kar se da uspešno in sproščeno. Vsem čestitam za doseženi uspeh in vam želim čudovite počitnice. Pazite nase in se vidimo septembra. Pravijo, da bo to čudovita jesen.

Vaš ravnatelj, Zdravko Jamnikar

Intervju z Boštjanom Črešnikom oz. Gašperjem Koruznim

Za začetek bi vas prosila, da se malo opišete.

Velik sem 174,5 cm in tehtam 74 kg. Sem svetle polti in imam dolge rjave lase.

Od kod prihajate in kje živite?

Prihajam iz Podgorja pri Slovenj Gradcu, sedaj pa živim na Legnu.

Imate doma živali? Kako skrbite zanje?

Znotraj imamo pajke in muhe in ostalo obvezno hišno opremo, zunaj pa nas čuva ena mačka, nekaj zajcev, dve kuri, ovca in koza. Za živali skrbim podobno kot za sebe. Ko sem lačen, jem.

Kaj ste po poklicu?

Po poklicu sem gimnazijski maturant (vsestransko neuporabna oseba).

Kaj ste si želeli postati po poklicu kot otrok in zakaj?

Kot otrok sem verjetno hotel biti policaj, zdravnik ali poštar, razlogi za takšno razmišljanje pa so še danes nejasni.

Če bi imeli možnost spremeniti poklic, bi ga spremenili?

Poklic bi spremenil, če bi imel možnost, že zaradi izziva samega. Vendar resnica je, da če znaš delati eno stvar dobro, je dovolj.

Kako to, da ste postali humorist in vas večina ljudi prepozna v vlogi »Gašperja Koruznega«?

Humorist sem postal po naključju. Ob priložnosti sem bil izzvan, da napišem vsaj povprečno smešen tekst za radijsko oddajo, in ker mi je nekdo rekel, da tega ne zmorem, sem seveda zmoget. Potem je pa nastal lik Gašperja, ki ga ljudje kar dobro poznajo.

Imate vzornika?

Vzornikov imam veliko. To so skoraj vsi ljudje okoli mene, od katerih se lahko kaj naučim.

Katero zvrst glasbe najraje poslušate?

Rock.

Kdo je vaš najljubši pevec/pevka?

Johnny Cash.

Kaj počnete v prostem času?

Prosti čas mi najbolj zapolnijo potepi, pohajkovanja in potovanja.

Vaš moto je?

Zakaj bi vztrajal, če lahko odstopiš!

Spraševala Alja Rader, 7. a

Grega Konečnik, 6. a

Zgodilo se je ...

OBISK TONETA PARTLIČA OB ZAKLJUČKU BRALNE ZNAČKE

Vse nas, ki radi beremo in to delamo z veseljem, je za nagrado na začetku aprila na naši šoli obiskal pisatelj, politik in režiser, Tone Partljič. Najprej so se z njim družili učenci nižje stopnje, potem pa smo na vrsto prišli tudi mi, malo večji.

Na prvi pogled se mi je gospod Tone zdel povsem običajen in nezanimiv človek. A ko je začel pripovedovati zgodbe, ki jih je doživel kot otrok, je postal zelo zanimiv in zelo humoren. Najbolj sem se nasmejal, ko je pripovedoval o »poroki« s sosedo na zelo čuden način. Še danes sta poročena oziroma ona je z njim, on pa ne, saj ni naredil tako, kot sta se zmenila, le pobegnil je in se je izogibal.

Ker je tudi režiser, je na koncu pripravil še eno majhno presenečenje za nas. Naključno je izbral nekaj učencev (med njimi sem bil tudi jaz) in tako na hitro sestavil ekipo igralcev. Zaigrali smo kratko verzijo zelo znane tragedije Romeo in Julia. Bilo je zelo zanimivo in posrečeno.

Vsi smo uživali in verjamem, da je bil Tone Partljič v vseh svojih poklicih zelo uspešen.

Lucijan Cokan, 7. b

EVROPSKA VAS – VELIKA BRITANIJA

Tudi v šolskem letu 2013/14 je bila naša šola vključena v projekt Evropska vas, v okviru katerega vsako leto raziskujemo eno izmed držav Evropske unije.

V letošnjem letu smo podrobneje spoznavali Veliko Britanijo. Spoznavali smo simbole, geografske in zgodovinske značilnosti, glasbo, literaturo in kulinariko te države.

9. maja se je prireditev Evropska vas odvijala v mestnem jedru Slovenj Gradca. Tam smo se s stojnico in točko predstavili tudi učenci naše šole. Naša stojnica je bila zelo obiskana, in sicer predvsem zaradi dveh britanskih vojščakov, ki sta nas varovala, ter zaradi angleškega čaja in peciva.

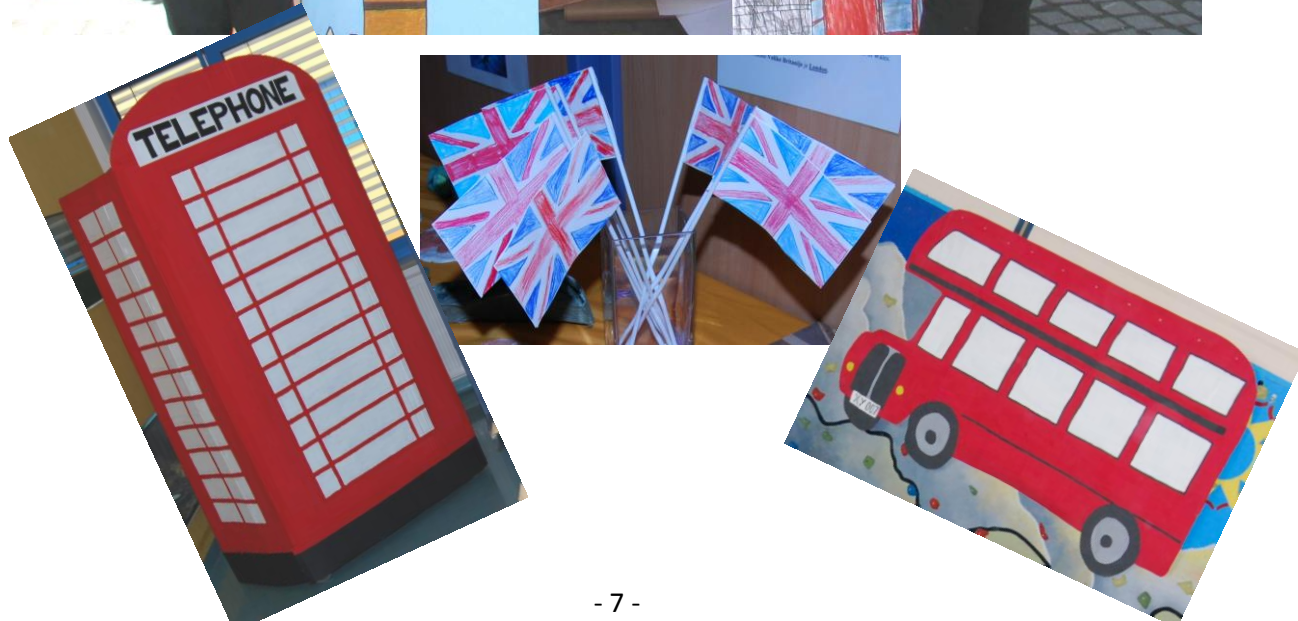
V četrtek, 15. maja, smo v telovadnici šole pripravili še prireditev za starše, na kateri so sodelovali vsi učenci nižje stopnje in tudi nekaj učencev višje stopnje. Skozi pester program smo staršem predstavili znamenitosti in zanimivosti Velike Britanije. Prvošolci so se predstavili z igro Lov na medvede, drugošolci z glasbeno lutkovno predstavo Muppet Show z gosti, tretješolci so se prelevili v pošasti in zaigrali igro Where is my baby?, četrtošolci so zaplesali angleški valček, učenci petih razredov pa so predstavili del zgodbe o Harry Potterju. V okviru plesnega krožka so se učenci naučili dveh plesov, škotskega plesa ter enega na podlagi pesmi Love shine a light (zmagovalna pesem Evrovizije leta 1997). Na prireditvi so se predstavili tudi devetošolci, ki so skozi šolsko leto izven pouka pripravljali dramatizacijo tragedije Romeo in Julija velikega dramatika Williama Shakespeara.

Ob koncu prireditve je združeni zbor vseh učencev 1.–5. razreda zapel eno izmed mnogih uspešnic angleške glasbene skupine The Beatles, pesem Yellow Submarine v angleško-slovenski verziji.

Starše smo po prireditvi povabili še na ogled razstave, ki smo jo pripravili v avli šole, kjer so učenci četrtyh razredov za njih pripravili tudi pogostitev, angleški čaj in angleško pecivo.

Menim, da smo s projektom, tako kot že vsa leta do sedaj, dosegli zastavljene cilje, učencem pa omogočili, da na zabaven način spoznajo še eno izmed držav pridruženih članic EU. Vsi skupaj se že veselimo in pričakujemo, katera država bo postala »naša« v prihodnjem šolskem letu.

Mateja Turičnik

ŠOLA V NARAVI – NARAVOSLOVNI TABOR RADENCI OB KOLPI

Od 14. do 18. aprila je 28 osmošolcev naše šole »dopustovalo« v naravoslovnem taboru v vasi Radenci ob Kolpi, ki leži v Beli Krajini. Spremljali sva jih učiteljici Majda in Nataša.

Pot do Radencev je bila dolga ... Učenci so komaj čakali, da pridemo na cilj. In po več kot štirih urah smo zagledali vasico Radenci, ki leži v lepem okolju ob reki Kolpi, sredi travnikov, njiv in gozdov.

Ob prihodu so nas naši gostitelji že čakali. Vodja doma, gospod Miro Košir, nas je prijazno pozdravil in sprejel. Prav tako nas je z oken opazovalo nekaj radovednih oči. To so bili osmošolci osnovne šole Luče.

Doživeli smo pet nepozabnih dni, saj so nam pripravili pestre in zanimive učne vsebine. Učencem je najbolj ostala v spominu vožnja s kanujem. *»Enkrat sem celo krmarila. To je bilo smeha. Malo levo, malo desno, par pljuskov vode in bili smo na cilju. Noro!« (Neli Krajnc, 8. a)*

Tudi pohod in taborni ogenj, ki je služil za peko hrenovk, je dobil veliko »všečkov«. *»Mislil sem, da je bila dolga hoja zaman, a ko sem prišel do sošolcev, sem v hipu spremenil svoje mnenje, saj so zakurili ogenj in pričeli smo s peko hrenovk.« (Jaka Strel, 8. b)*

Kaj so še počeli? Izdelovali pisanice, pekli belokranjsko pogačo, streljali z lokom, se orientirali s kompasom v naravi, izdelovali bivak za preživetje v naravi ... in še marsikaj.

Seveda pa so imeli tudi nekaj prostega časa in tedaj jim zagotovo ni bilo dolgčas. Če niso bili na športnem igrišču, kjer so igrali odbojko, nogomet ali košarko, so ga malo »biksali« po sobah. *»Medtem ko smo mi igrali košarko, se je Anže zmuznil z igrišča v našo sobo, nam pojedel nekaj bonbonov in s papirčki napravil pot do stranišča, kamor je postavil prazno vrečko bonbonov. Ko smo prišli v sobo, smo kot neumneži sledili nastavljeni potki in se močno razjezili, ko smo ugotovili, da je na stranišču prazna vrečka bonbonov.« (Jaka Strel, 8. b)*

»Zelo dobro se spominjam dogodka, ko je učiteljica Majda iskala Alena Kuhelnika. Alen se je skril v naši sobi pod posteljo. V tem je v sobo prišla učiteljica Majda in dejala: »Iščem Kuhelnika!« Me ga nismo hotele izdati, zato smo bile tiho in se smejale. Učiteljica se je prav tako nasmejala, a Kuhelnika ni našla.« (Hana Kotnik, 8. b)

Dnevi so hitro minevali in kmalu je prišel petek. Med našimi učenci in učenci iz Luč so se spletile prijateljske vezi in nekaterim učencem se je bilo težko posloviti.

Majda Borovnik, razredničarka 8. a

NUTELLA IN MIŠKA NINA

ZJUTRAJ!

NINA VSTOPI IN ZAGLEDA

NINA OBLIŠČE MIŠKOVINO

Sabina Čegovnik, 6. a

BILI SMO V ŽIVALSKEM VRTU

V torek, 27. 5. 2014, smo obiskali živalski vrt v Ljubljani. Odpeljali smo se z avtobusom. Ko smo prispeli v Ljubljano, smo malicali, nato pa smo se odpravili na ogled živalskega vrta. Videli smo veliko živali: medvede, pave, tigre, volkova, tuljuna, žirafe, opice ... Ustavili smo se pri tuljnu, kjer smo uživali ob zanimivi predstavi. Videli smo, kako pametne so živali. Na tem izletu je bilo nepozabno, ker sem se lahko dotaknil goža. Domov sem prišel zelo utrujen in poln dogodivščin.

Gašper Popič, 3. a

V torek smo bili v živalskem vrtu. Ogledat smo si šli živali. Videli smo medvede, opice, morskega leva, žirafa, slona, kače in želve. Meni je bila všeč kača, ker sem se je lahko dotaknila. Morski lev se je igral z žogo, leopard pa je leno počival. Nekatere živali sem tudi fotografirala, da si bom lahko fotografije shranila v album. Za spomin na živalski vrt sem si kupila plišastega dalmatinčka. Po ogledu smo odšli tudi na igrala. Nato smo se z avtobusom odpeljali domov. Ta izlet mi bo ostal v lepem spominu.

Karin Kremžar, 3. a

Bili smo v živalskem vrtu. Videli smo tigre, žirafe, kače, slona, pave, geparde, medvede, opice, pajke in papige. Odšli smo tudi v trgovino. Kupil sem si plišastega pajka. Ogledali smo si predstavo morskega leva. Imeli smo vodičko, ki nam je povedala, kako je ime živalim. Lahko smo držali ptico in pobožali kačo.

Nato smo odšli v McDonalds. Ta dan sem se imel zelo lepo.

Matevž Serušnik, 3. b

V torek, 27. 5. 2014, smo odšli v živalski vrt. Odšli smo v glavno mesto Slovenije. Med potjo v živalski vrt sva se s sošolko pogovarjali.

Ko smo prispeli, smo se najprej najedli, nato pa smo odšli pogledat medvede. Videli smo, da jih hranijo. Pogledali smo si tudi šimpanze. Bile so tri črne samice. Pogledali smo si tudi žirafe, volke, papige, geparde, slona in morskega leva. Vsem so bile živali všeč. Nato smo odšli v trgovino. Vsak si je lahko kupil igračo. Nato smo odšli v učilnico in se usedli v krog. Vodička je prinesla grlico in nam jo predstavila. Nato je prinesla kačo. Vsi smo si jo lahko dali okrog vratu. Potem smo šli gledat male opice. Bile so iz Južne Amerike.

Nato smo se odpeljali v McDonalds.

V živalskem vrtu sem se imela lepo. Najbolj všeč mi je bil gepard.

Neža Rošar, 3. b

Dolgo sem se veselila našega izleta v živalski vrt. Končno je napočil tisti dan. Zvečer sem si pripravila nahrbtnik. Naslednji dan smo se odpeljali v Ljubljano. Že v šoli smo se pogovorili, kako se moramo obnašati. Vodička nam je pokazala kačo in grlico. Ogledali smo si še druge živali. Vse sem fotografirala. V trgovini sem si za spomin kupila igračo tigra. Na koncu smo se še vsi skupaj fotografirali.

Preživela sem lep in zelo poučen dan, saj sem se o živalih veliko naučila.

Lana Julija Konečnik, 3. b

Odpeljali smo se v glavno mesto Slovenije in si ogledali živalski vrt. Najprej smo si ogledali hranjenje medvedov. Ko smo si pogledali vse živali, smo odšli na predstavo, kjer smo si ogledali morskega leva. Potem smo se igrali na igralih in odšli v trgovino, kjer sem si kupil plišastega medvedka. Pogledali smo si tudi kmečko hišo. Vodička Yvonne nam je prinesla živali. V rokah sem imel grlico, okrog vratu pa kačo. Počasi smo se odpravili na avtobus. Odšli smo do Prešernovega spomenika in se tam fotografirali. Nato smo odšli v McDonalds. Ko smo se najedli, smo se odpeljali do OŠ Šmartno, kjer so nas čakali starši. To je bil moj najboljši dan.

Matija Pačnik, 3. b

V živalskem vrtu in še pred spomenikom Franceta Prešerna v Ljubljani.

Koga na šoli najmanj poznamo? Nekoga, ki upravlja šolo in ga srečamo večinoma le na šolskih prireditvah. Intervjuvali sva ravnatelja, gospoda Zdravka Jamnikarja.

Kaj ste najraje počeli v otroštvu?

Najraje sem se igral na dvorišču, zunaj smo se počutili svobodno. Na igrišču v okolici, kjer smo stanovali, je bilo veliko sovrstnikov, s katerimi smo zunaj počeli ogromno različnih stvari, saj včasih nismo imeli veliko igrarč, ni bilo računalnikov.

Kaj ste hoteli postati, ko ste bili še otrok?

Pilot, voznik lokomotive, mornar ... Vse moje želje so bile povezane s potovanjem. Ko si mlajši, imaš ene želje, ko si večji, pa se pojavijo spet druge.

Kako dolgo že delate na naši šoli? Ali ste bili prej ravnatelj še kje drugje?

Na Osnovni šoli Šmartno sem od leta 1993, in sicer sem pričel z ravnateljevanjem natanko 15. avgusta tistega leta. Pred tem sem delal v Velenju, kjer sem opravljal delo predmetnega učitelja športne vzgoje 12 let. Nato sem doštudiral še pedagogiko in bil eno šolsko leto svetovalni delavec na Drugi osnovni šoli Slovenj Gradec. Zdaj teče že 20 leto, kar sem ravnatelj šmarške šole.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Ja, po srednji šoli sem imel na izbiro dva študija, in sicer študij na fakulteti za šport ali na fakulteti za rudarstvo. Prihajam namreč iz Velenja, kjer je bil študij rudarstva ena izmed logičnih izbir, saj je bilo v okolju, v katerem sem odrasel, rudarjenje na prvem mestu. Da pa sem se odločil za fakulteto za šport, je bil kriv prijatelj, s katerim sva se dnevno srečevala na športnem igrišču, kjer smo trenirali atletiko. Bil je nekoliko starejši, imel je več izkušenj in je že študiral na športni fakulteti. Pozneje, ko sem študij zaključil, je prišla še želja po poglobljenem znanju pedagogike.

Kaj delate kot ravnatelj?

Kot ravnatelj delam vse tiste stvari, ki so povezane z organizacijo dela na šoli, z načrtovanjem šolskega leta, z delovno obvezo strokovnih delavcev šole in tehničnega osebja ... Treba je seveda načrtovati, kdaj se bo izvedel program različnih dejavnosti. Poleg vseh teh organizacijskih zadev pa je na žalost vedno več birokracije. S strokovnimi delavci šole sodelujemo na strokovnem področju, da je pouk čim boljši in čim kvalitetnejši.

Kaj bi spremenili na šoli ali v šolskem sistemu, če bi lahko?

S šolo sem zadovoljen takšno, kot je. Ni večjih problemov s šolskim prostorom, prav tako imamo dobre strokovne delavce za izvajanje samega pouka in ostalega dela. Skupaj z učitelji se trudimo, da bi bil pouk kvalitetnejši, da dajemo prednost tistim stvarem, kjer čutimo, da je znanje učencev pomanjkljivo. Vsebinsko bi spremenil vse predmete, ki smo jim včasih rekli vzgojni predmeti, zdaj pa so to likovna umetnost, glasbena umetnost, šport in etika, tako da bi bili bolj namenjeni izkustvenemu učenju. Predmeti z vsebino o izkustvenem učenju bi bili prilagojeni tako, da na koncu ne bi bili ocenjeni, saj je pri teh predmetih prisotno preveč faktografskega učenja.

Ali imate veliko stika z učenci?

Po moje ga imam premalo, saj veste, da ravnatelj bolj kot ne dela s strokovnimi delavci, zato ker mora skrbeti za nemoteno delovanje pouka in samega poteka dela na šoli. Seveda bi si želel več stika z učenci, zelo težko pa je priti v stik z učenci, če ne poučujete. Kaj narediti? Mogoče potrebujem kakšno pobudo s strani učencev, da se o čem pogovorimo. Najverjetneje pa bi, če bi hotel več stikov z učenci, moral kaj poučevati ali početi kakšne druge stvari. Ideja sama bo mogoče zrasla med vami, učenci.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Najraje odidem na sprehod v naravo, včasih spremljam tudi našega kužka. Tisto, čemur se posvečam in kar si vzamem v naravi, je čas zase.

Ana Vidovič in Ana Gradišnik, 7. b

INTERVJU Z IRMO HARTMAN JAVORNIK, POMOČNICO RAVNATELJA

Z Alenom sva se odločila, da bova intervjuvala učiteljico Irmo Hartman Javornik.

Kaj ste želeli biti po poklicu v mladosti?

V mladosti sem imela veliko želja. Razmišljala sem predvsem o poklicih, pri katerem bi delala z otroki, saj me delo z njimi veseli. Najprej sem želela postati vzgojiteljica, a sem se kasneje odločila, da bom raje poučevala malo starejše otroke.

Ali vas je kaj skrbelo, kako bo z zaposlitvijo?

Ni me bilo strah, da ne bi dobila službe, saj so takrat marsikje potrebovali učitelje.

Ali ste opravljali še kakšen drug poklic poleg učitelja in pomočnika ravnatelja?

Ne, drugega poklica nisem opravljala.

Koliko časa že učite na Osnovni šoli Šmartno pri Slovenj Gradcu?

Na tej šoli učim že od leta 1994, kar pomeni, da bo letos minilo dvajset let, odkar poučujem v Šmartnem. Kot pomočnica ravnatelja pa na tej šoli delam že od leta 1995. Pred tem sem poučevala na podružnični osnovni šoli Završe. Tam sem začela poučevati leta 1989. Po enem letu službovanja sem poučevanje prekinila in nadaljevala študij še dve leti. Ko sem namreč končala študij na Pedagoški fakulteti leta 1988, je bil to dveletni študij in z diplomom sem pridobila naziv učiteljica razrednega pouka. Po letu službovanja se je odprl nov štiriletni program za učitelje razrednega pouka. Po še dodatnih dveh letih študija sem opravila novo diplomu in z njo pridobila naziv profesorica razrednega pouka.

Zakaj ste se odločili, da opravljate tudi delo pomočnice ravnatelja?

Dela z otroki ne bi zamenjala, saj z njimi delam rada. Kljub temu mi je všeč tudi delo, ki ga opravljam kot pomočnica ravnatelja. Za delo pomočnice ravnatelja sem bila izbrana in sem ga tudi z veseljem sprejela. To delo je popolnoma drugačno, kot je poučevanje, mislim pa, da se oboje kar dobro dopolnjuje.

Zakaj ste prišli poučevati na to šolo? Ali zato, ker vam na prejšnji šoli ni bilo všeč?

Ne, tam sem zelo rada poučevala. Podružnična osnovna šola Završe je majhna šola na podeželju. Na šoli je bilo malo otrok in vsi smo se med seboj dobro poznali. Poučevala sem v kombinaciji, kar pomeni, da sem poučevala hkrati dva ali pa celo tri razrede. To je zahtevalo kar veliko dela in priprave na pouk. Najtežja kombinacija je bila, ko sem poučevala hkrati 4., 5. in 7. razred. A, bilo je zelo lepo. Ko se mi je ponudila možnost priti v službo bliže domu, sem sprva razmišljala, ali se naj za to sploh odločim. Ko pa sem prišla v Šmartno, mi je hitro postalo lepo tudi tukaj in mi nikoli ni bilo žal, da sem zamenjala službo. Kljub temu prvega delovnega mesta nikoli ne pozabiš.

Če bi imeli možnost še enkrat izbirati poklic, za kaj bi se odločili zdaj?

Verjetno bi se odločila za isti poklic.

Ali radi opravljate svoje delo? Zakaj?

Svoje delo rada opravljam, saj me delo z otroki veseli. Tudi če imam veliko dela, še nikoli nisem s težavo stopila v razred.

Ali bi želeli poučevati v kakšnem drugem razredu?

Mislim, da ne. Devet do deset leti stari otroci se mi zdijo zelo prijetni. So že tako veliki, da se z njimi lahko vse pogovoriš in te razumejo. Poleg tega so vedoželjni in zgovorni.

Ali bi naj tej šoli radi kaj spremenili?

Na tej šoli ne bi spreminjala veliko, saj mi je potek pouka in vzdušje na šoli všeč; mogoče bi spremenila kakšno malenkost.

Kaj mislite o šolskih uniformah?

Jaz osebno se s tem ne strinjam. Mislim tudi, da ni takšnih premoženjskih razlik pri oblačilih in zato šolske uniforme niso potrebne.

Videla pa sem otroke z uniformami v Angliji, ki so pritegnili mojo pozornost in so bili zelo ljubki.

S čim imate največ dela na šoli?

Kar precej imam dela v razredu, največ pa ga je v pisarni za računalnikom. Poleg tega imam še nekaj dodatnih krožkov, s katerimi imam sicer veliko dela in priprav, a so zame prijetni in me razvedrijo.

Kateri pa so ti dodatni krožki?

Mlajše učence učim igranja na blok flavto, poleg tega pa imam še krožek Kuhamo pečemo. Vsako leto se k obema krožkoma prijavi veliko učencev.

Koliko ur na dan ste povprečno na šoli?

Na šoli sem povprečno osem ur. Pogosto se zgodi, da delo podaljšam. Prav tako so v popoldanskem času razni sestanki ali govorilne ure.

Pogovarjal se je Martin Javornik, 7. b.

Moje korenine so tukaj

Med Uršljo in Pohorjem

Zaživim lahko srečno samo tam **kjer**

Nihče ni predmet usmiljenja

kjer cesta ni poligon

hitrostne vožnje in

kjer sta **MESTO IN PODEŽELJE** kot eno

Moje korenine so tukaj

Med Uršljo in Pohorjem

Blažka Golob Pleunik, 9. a

Ustvarjalnica

KNJIŽNI PRVENEK ŠESTOŠOLKE

SANJE ALI RESNIČNOST

Že vrsto let se **šestošolka Sabina Čegovnik** navdušuje nad pisanjem zgodbic, pesmic, prigod. Sodelovala je že na mnogih natečajih, letošnji **Z domišljijo na potep** pa je bil prav nekaj posebnega. V hudi konkurenci je s svojim mladinskim romanom **Sanje ali resničnost** navdušila komisijo, ki je njeno literarno besedilo uvrstila v ožji izbor. Ob zaključku natečaja je v maju izdala svoj **knjižni prvenec**. Zgodba nam približa življenjsko pot najstnic Laure in Belle, ki se željni slave podata v obljubljeni deželo v Združene države Amerike.

Sabini ob izdaji knjige iskreno čestitamo. Na šoli se bomo potrudili, da bo knjiga tudi na policah šolske knjižnice.

Tadeja Germadnik Modrej, mentorica

UGANKE

Leta s cveta na cvet, je majhen in ima pisana krila. (jlutem) Zori spomladi. Ko je sladka in lepo rdeča, jo radi pojemo. (adogaj) Eva Perše, 2. b 	Je okrogla in ima kazalce ter številke. (aru) Je pravokotno in na njem lahko spreminjamo kanale. (VT) Je okrogel in lahko ga odnese veter. (nolab) Val Vunderl, 2. b Je šibko pozimi, je močno poleti, nas zjutraj prebuja, nas greje, nam sveti. (ecnos) Katarina Majcen, 2. b
--	---

Mala muca

Nekoč je živela mala muca. Mislila je, da ne bo nikoli zrasla. Bila je žalostna, ker se ni mogla igrati z drugimi mucami. Nekega dne pa je srečala podobno mucu, kot je ona. Muca jo je opazila in skupaj sta se igrali. Zdaj je muca ugotovila, da je lepo, tudi če si majhen.

Katarina Majcen, 2. b

Opica vzame klobuk

V živalskem vrtu imajo veliko živali. Najbolj navihane so opice. Gugajo se in plezajo. Nekega dne pa v živalski vrt pride predsednik. Opica po imenu Tika mu vzame klobuk. Predsednik se razjezi in pove oskrbniku živalskega vrta, kaj se mu je zgodilo. Oskrbnik reče: »Tika, zdaj pa dovolj! Vrni klobuk!« Tika ga uboga in vrne klobuk na predsednikovo glavo. Ta se ji nasmehne in reče: »Ti si pa res nagajiva, a ubogljiva opica.« Ko je naslednjič prišel v živalski vrt, ji je prinesel banano.

Lucija Ribnikar, 2. b

Moja psička

Z mojo družino živi tudi psička z imenom Maggy. Je čisto majčkена in zelo prikupna, še posebej takrat, ko prosi za hrano. Zelo rada se igra z žogo in bi lahko bila kar uspešen pasji nogometaš v tačkastem klubu Real Madrid. Kadar gre z mano na morje, se na plaži obnaša kot prava pasja gospodična. Vsak dan me počaka na balkonu pri babici in maha z repkom, ko me zagleda. Takoj odidem do nje in jo vzamem v naročje, da se pocrkļjava. Če ne pazim nanjo, takoj pobegne k sosedom, saj je zelo radovedna. Včasih jo vzamemo s seboj še na obisk k moji sestrični, da se skupaj igrata še z njenim kužkom. Je moja prava pasja prijateljica.

Valentin Sedar, 2. b

Izgubil sem psa

Imel sem psa. Ime mu je bilo Flufi. V soboto sem zgodaj vstal. Hotel sem nahraniti psa, a ga ni bilo. Iskali smo ga ves dan. Zvečer nisem mogel zaspiti, ker sem bil zelo žalosten. Naslednji dan je prišel k meni prijatelj Zal. Pomagal mi ga je iskati. Najprej sva pogledala na travnik, potem v gozd, a ga nisva našla. Ko sva prišla domov, se je naenkrat pojavil pred hišo. Veselo je mahal z repom. Bila sva zelo vesela.

Filip Kamnik, 2. b

Črviček

Nekoč je črviček kopal svoj rov. Prikopal je do Afrike. Sedaj z mamo in očkom stanuje v Afriki.

Luka Merzdovnik, 2. a

Hrček Požerušček

Nekoč je živel hrček. Ime mu je bilo Požerušček. To ime je dobil zato, ker je tako veliko jedel.

Nekoč pa je Požerušček pojedel preveč hrane in potem ga je tako bolel trebušček, da ni vedel, kaj naj stori. K Požeruščku je prišel zdravnik. Naredil mu je zdravilo. Požerušček je pogumno popil zdravilo.

Ko je ozdravel, mu je zdravnik rekel: »Malo manj jej, potem te ne bo več bolel trebušček.«

Ko je to povedal, je odšel. Požerušček ga je ubogal in nikoli več ga ni bolel trebušček.

Tako je Požerušček veselo živel do konca svojih dni.

Julija Kotnik, 2. a

Mali Dino

Mali Dino je iskal svojo mamo. Šel je v puščavo. Našel je dinozavre. Izgledali so kot kokoši. Niso bili njegova mama.

Mali Dino je zaspal. Dinozavri so ga hoteli pojesti, a prišla je mama in odgnala dinozavre. Mali Dino se je zbudil in zagledal svojo mamo.

Danijel Pogorevc, 2. a

Kmečko delo

Takoj, ko je ponehal močan veter, se je stric Matej odločil pokositi travo. Iskal je kandidate za baliranje. Stal sem prvi v vrsti. Stric je pokosil travo in jo obrnil. Napočil je dan, ko smo lahko balirali. Ati je naredil vrsto za lažje baliranje. Stric se je pripeljal z velikim zelenim traktorjem. Kar po zraku sem poletel na traktor. Bil sem zelo vesel.

Luka Gradišnik, 2. a

Miška v vesolju

Miška bi rada šla v vesolje. Sanje so se ji uresničile. Z raketo je poletela v vesolje. Tam je srečala veliko prijateljev, vendar so se izgubili. Na srečo jih je miška rešila in srečno so se skupaj vrnili domov.

Roko Oto Slemenik, 2. a

Jaz in Roko

Komaj čakam, da bo petek, da grem k Roku. Zabavala se bova in malo igrala igrice.

Nal Kovač, 2. a

Deževen dan

Vila Sofija je bila cel dan zunaj. Bila je presrečna. Letala je in se igrala. Prišla je noč in šla je v hišo iz opek. Povečerjala je in šla spat. Ko se je zbudila, je zopet deževalo in žalostna je sedla k zajtrku. Komaj je čakala, da bo vendar nehalo deževati.

Naja Ocepek, 2. a

Lanske počitnice

Lansko poletje smo z družino odšli na morje. Z nami so bili tudi sosedge. Zraven so imeli čoln. Neko jutro smo se odpravili s čolnom na morje. Bili smo daleč od obale in čoln se je ustavil. Zmanjkalo nam je goriva. Vsi smo bili prestrašeni in nismo vedeli, kaj naj storimo. Čez nekaj časa je mimo nas pripeljal večji čoln. Ljudje na njem so nam ponudili pomoč. Dali so nam gorivo. Tako smo srečni in veseli prispeli nazaj na obalo.

Teo Aber, 2. a

Psiček se je izgubil

Pri sosedu imajo psička Mufija. Nekega dne je psiček Mufi odšel od doma. Padel je v jašek. Tina ga je iskala. Mufi je kričal na pomoč. Glasno je lajal. Tina ga je slišala in rešila.

David Uršej, 2. a

Zgodba o piščali

Nekoč je živel deček. Imel je zelo malo denarja. Med sprehodom je našel piščal. Zaigral je nanjo in pojavil se je denar. Nekega dne je srečal princeso. Zaljubila sta se. Pokazal ji je svojo piščal. Zaigral je nanjo in pojavil se je denar. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Jaša Ropoša, 2. a

Starodobno kolo

Nekoč se je Tom ojunačil in šel na hrib, kjer je živela starka. Prišel je do hiše in potrkal. Starka ga je povabila naprej. Bilo ga je strah, a je vseeno vstopil. Ponudila mu je čaj in piškote ter mu pripovedovala vsemogoče. Spoznal je, da je zelo prijazna. Ko je odhajal, mu je podarila staro kolo, da se bo še večkrat pripeljal k njej. Tom je kolo očistil in namazal. Vsi fantje so mu zavidali, ker je imel oldtimerja.

Tjaš Velcl, 2. a

Lili in Bine na igrišču

Lili in Bine sta šla na igrišče. Lili se je gugala, Bine pa se je spuščal po toboganu. Kmalu sta morala domov. Doma sta se umila in šla spat.

Špela Marovšek, 2. a

Trgovina z igračami

V trgovini z igračami je veliko igrač: plišasti medvedi, barbike, knjige, sestavljanke, kocke in podobno. V trgovini sta živeli tudi Eva in muca Maca. Muca ni bila prijazna do igrač. Eden od medvedkov je bil drugačen in njega še posebej ni marala. Enkrat ga je napadla, a je na srečo zbežal.

Lana Ošlovnik Špegelj, 2. a

Mravljica in morje

Nekoč je živela majhna mravljica, ki si je zelo želela videti morje. Odločila se je, da bo šla na pot. Toda, v katero smer naj gre, da pride do morja, je razmišljala ves večer. Ko je končno nastopilo jutro, je odšla na pot. Srečala je kar nekaj živali, jih vprašala za pot, a vsak je odgovoril drugače. Proti večeru je za šopom trave zagledala nekaj lesketajočega.

»Hura, morje vidim!« je zakričala.

»Sem pa res dolgo hodila, kar cel dan, a se je splačalo«, je razmišljala mravljica.

Namočila je noge v vodo, potem pa se je hitro namestila in sladko zaspala.

Kaj mislite, kaj je sanjala? O daljnem morju. A za majhno mravljico je bila že mala luža dovolj velika.

Valentina Popič, 2. a

INTERVJU S PRIMOŽEM SUHODOLČANOM

Primož Suhodolčan je sodobni otroški in mladinski pisatelj, ki se je rodil 23. maja 1959 v Črni na Koroškem. Otroci in mladostniki zelo radi prebirajo njegova dela, saj je v njih polno akcije in humorja. Včasih njegova domišljija meji že na znanstveno fantastiko, kar pa je mladim bralcem samo še bolj všeč.

Moram vam povedati, da je Primož Suhodolčan res zabaven človek. Pred srečanjem z njim sem bil še ves zaspan in premražen (tisti dan je bilo zelo hladno in deževno), po intervjuju so me bolele vse trebušne mišice, usta pa sem imel do ušes.

No, pa prisluhnite mojemu intervjuju s Primožem Suhodolčanom, ki je bil vse prej kot pa dolgočasen. In naj vas opozorim, da je vse napisano resnica, čista resnica in ničesar drugega kot resnica.

Kot majhnemu otroku so mi starši brali vaše knjige. Vse prigode so se mi takrat zdele resnične. Zdaj pa vprašam vas: "Ali je bilo resnično vse res?"

Vse, kar je napisano v mojih knjigah, je resnica, samo resnica in nič kaj drugega kot resnica. Nič ni izmišljeno, vse je res. Pravzaprav sem moral resnici še nekaj stran 'vzet', da ne bi izgledalo kot znanstvena fantastika.

Ali ste kot otrok imeli vzornika in zakaj ?

Ja, veliko vzornikov je bilo. Ko sem bil otrok, sem gledal športnike in so bili oni moji vzorniki. Danes pa je recimo moj vzornik mojster Lee iz kitajske restavracije na Klancu v Slovenj Gradcu, ker je tako dober kuhar kitajskih jedi.

Kaj vam je v otroštvu najbolj ostalo v spominu?

To, da sem se velikokrat potolkel, da sem bil razbit in potolčen. In seveda to, da nam ni bilo nikoli dolgčas.

V otroštvu ste se radi zabavali in počeli neumnosti. Kaj pa je bila vaša največja vragolija, ki ste jo kdaj naredili?

Če bi začel pripovedovati, bi trajalo tri do štiri dni ali pa mogoče kakšen mesec (*smeh*). Recimo, enkrat sem zažgal kuhinjo, drugič sem iz ene na drugo hruško skakal, pa sem vse polomil, namesto krave sem hotel bika pomolsti ... (*smeh*). In to je živa resnica! Enkrat me je konj brnil. Vse je res, vse kar ti zdaj pravim, je čista resnica. O. k.?

Kako vam je šlo v šoli?

Od predmetov sem imel najrajši šolsko klop. Ker sem se lahko naslonil nanjo, pa risal po njej, pa čečkal, pa pisal zgodbe in pesmi (*smeh*). Drugače sem pa imel šolo šola kako ti naj rečem, no, vse drugo mi je šlo po glavi, samo šola ne. Tako da včasih, ko sem prišel v šolo, sploh nisem vedel, pri katerem predmetu sem. In potem sem si naredil sistem, da sem vedel, pri katerem predmetu sem. Če je bilo zeleno in se je premikalo, sem bil pri biologiji, če je smrdelo, je bila kemija, če ni delovalo, sem bil pri fiziki, če se ni izšlo, je bila matematika, če pa nisem imel pojma, je bila pa "ziher" slovenščina (*smeh*). To je čista resnica.

Zadnjič ste rekli, da ste napisali sto knjig, da pa jih je še šestdeset v vaši glavi. To pomeni, da lahko v prihodnosti pričakujemo novega literarnega junaka oz. nadaljevanje Petra Nosa?

Ravnokar je izšla nova knjiga Peter Nos in vesele počitnice. Bo pa izšlo še veliko drugih knjig. Nova knjiga o Lipku, ker so se naši košarkarji uvrstili na svetovno prvenstvo. Gredo v Španijo. Kako misliš, da bodo drevesa prišla v Španijo? S celega sveta bodo prišla drevesa. Iz Amerike bodo prišle sekvoje, iz Afrike mavbabi, z Japonske bo prišel bonsaj tamali. Iz Slovenije pa naši listavci, iglavci – kot ena ekipa skupaj. Kako pa misliš, da bodo prišli v Španijo?

Z letalom?

Pa s kakim letalom, plavali bodo. Ali bodo? Pa saj drevesa znajo že od rojstva plavati. Ja, a znajo drevesa plavat?

Ne.

A si že videl kakšno drevo, ki bi potonilo? (*smeeeh*) Šele zdaj si pogruntal! (*smeeeh*) Ja, a ne? Pač "kravljajo", pa še trening imajo zraven.

Meni se zdi Peter Nos kot Nostradamus. Strokovnjaki nas opozarjajo, da nam grozi pomanjkanje hrane in Peter Nos je že pred časom povedal, da moramo jesti žuželke.

Aja? A je rekel? No, zdaj recimo, ko je izšla ta nova knjiga Peter Nos in vesele počitnice, se veliko stvari vrti okoli hrane. Peter Nos ima zelenjavno žogo. Ali veš, kakšna je zelenjavna žoga? Tista žoga, ki pade med solato in korenje, je zelenjavna žoga. (*smeeeh*) Ali ti je že kdaj padla žoga med solato? (*smeeeh*)

Ja.

No, a vidiš, to je zelenjavna žoga. Ali pa recimo, a veš kakšen je naravni sendvič? Ker danes je vse bio, eko, zeleno. In tako imaš tudi naravni sendvič. To je pravzaprav čisto navaden sendvič. Žemlja, sir, salama. Samo, da ga ne poješ v šoli, ampak greš na travnik v naravo in ga tam poješ. In potem je to naravni sendvič. (*smeeeh*) Ja, a ni, no? A vidiš, vse se vrti okoli hrane.

Kdaj se je v vas prebudil klic po pisanju? Ste se nekega jutra zbudili in rekli: "Od danes naprej bom pisatelj?"

Jaz sem zmeraj rad pripovedoval zgodbe. Že takrat, ko še nisem znal pisati, sem rad pripovedoval zgodbe. Kasneje sem jih začel tudi zapisovati. Najprej sem pisal pesmice, kratke stavke. Ampak pisanje je samo zgodba v drugačni obliki. Če jo pripoveduješ, je ravno tako zgodba, če jo napišeš, je pa še knjiga. In ko začneš enkrat te stvari delati, ne moreš iti nazaj. Ne moreš se ustaviti.

Torej, to je recept za nove nadobudne pisatelje.

Ja, vedno moraš domišljiji pustiti prosto pot. In vse je bila resnica, samo resnica in nič kaj drugega. Se pravi, da sem veliko zamolčal očetu in mami. Če bi jima vse povedal, bi mi rekla, da to pa ni to.

Pred časom sem slišal, da ste alergični na svoje lase. Ali ste zaradi tega plešasti?

(smeeh) A veš, kako pravijo? Pametni lasje zapustijo noro glavo. Ja, in to so moji lasje naredili. Nekaj časa so še zdržali z mano, ampak potem so videli, da z mano ni pomoči, ker je tu notri (kaže na glavo) star procesor, čisto zmešan, čisto 'zafilan', poln virusov, in so rekli, da s to glavo nimajo kaj početi. In so šli.

Pravijo, da naše generacije premalo berejo. Veliko časa preživimo za računalnikom. Kako bi mlade prepričali, da bi več brali?

Pa saj berejo, berejo. Ampak časi se spreminjajo, bralne navade se spreminjajo. Vse moje knjige so že v elektronski obliki in lahko jih berejo s pomočjo računalnika. Knjiga enkrat v prihodnosti ne bo več papirnata knjiga, listnata knjiga, ampak bo knjiga na pametnih telefonih, tablicah, bralnikih. Zdaj so lahko že vse knjige v elektronski obliki, tako da je za novejšo generacijo vse poskrbljeno.

V vaših delih je velikokrat čutiti tekmovalnost. V eni prigodi pa opisujete, kako je Peter Nos ubil pet muh na en mah. Ali ste razmišljali, da bi Olimpijskemu komiteju predlagali novo disciplino "muhomarko"?

(smeeh) Ja, vse to je zelo, zelo zanimivo in takšne stvari si tudi jaz rad izmišljujem. In bolj je noro, bolj je zabavno, bolj je tudi meni všeč, pa tudi mladim bralcem. Takšen predlog, kot je tvoj, je zelo dobrodošel. Ne bom pa ti ga ukradel, ker je zanimiv, tako da ti pustim avtorske pravice. *(smeh)* Pravijo, da dobri pisatelji posnemajo, odlični pa kradejo.

Ste mogoče razmišljali, da bi lik Petra Nosa spravili na platno? Peter Nos se mi zdi kot naročen za nanizanke risank, ki bi s svojimi prigodami razveseljeval otroke po vsem svetu?

Peter Nos je en tak "fajn" lik. Še posebej pa zato, ker je resničen. In vse te prigode so zdaj zapisane v knjigi, a knjiga še vseeno nekako spodbuja domišljijo bralcev. Da lahko o teh zgodbah razmišljajo, si predstavljajo svoje slike v glavi in ne tiste slike, ki jim jih prinese film, platno ali pa risanka. Zelo pomembno se mi zdi, da ima lahko bralčeva domišljija prosto pot in si sama ustvari film v svoji glavi. Sem bolj za knjige. Za izdelavo risanke pa je potrebno ogromno dela, ogromno denarja, ogromno produkcije. Mogoče pa risanka kdaj bo, ko bom star, v tretjem tisočletju ...

Primož Suhodolčan, najlepša hvala, da sem lahko naredil intervju z vami.

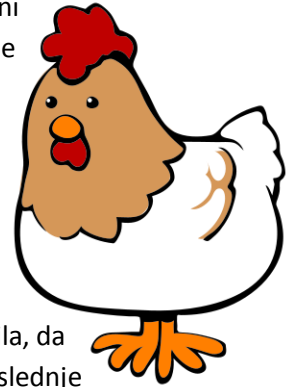
Lucijan Cokan, 7. b

ZGODBE TRETJEŠOLCEV O ČUDEŽNIH KOKOŠKAH, ČUDEŽNIH PTICAH IN POŽREŠNEM VOLKU

Nekoč so živeli trije bratje in njihov oče. Vse, kar so imeli, je bila čudežna kokoška, ki je jedla le travo. Nekoč je oče rekel najstarejšemu sinu, naj gre past kokoš. Pasel jo je, dokler ni bila sita. Drugi dan je rekel drugemu sinu, naj gre past kokoš. Tudi drugi sin jo je pasel, dokler ni bila sita. Tretji dan pa je rekel najmlajšemu sinu, naj še on pase kokoš. Gnal jo je do drugih kokošk in se tam usedel. Kar naenkrat pa je kokoš rekla, da jo je peljal tja, kamor si je že zelo dolgo želela. Dala mu je deset jajc, ki mu bodo izpolnile želje. Stekel je domov in dal očetu jajca. Oče je vrgel prvo jajce na tla in si zaželel, da bi imeli dovolj hrane. Z drugim jajcem si je zaželel, da bi imel kmetijo. S tretjim, da bi imel živali. S četrtnim pa, da ne bi bili več revni. Ostalih šest jajc pa je oče nesel v muzej. Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Žiga Slemenik, 3. a

Predavnimi časi je živel reven kmet, ki je imel osem kokoši. Nobena mu ni izvalila niti enega jajca. Potem pa je končno ena kokoš izvalila jajce. Na svet je prišel zlati piščanček. Imel je gosto, zlato perje in rumen kljun. Ni dolgo trajalo, ko se je zlati piščanček spremenil v zlato kokoš. Kmet se je spraševal, zakaj je dobil zlato kokoš. Še bolj pa ga je zanimalo, kakšna jajca nese ta kokoš. Čez nekaj dni je kmet videl, da zlata kokoš ne vali jajc, ampak prave zlatnike. Kmet si je mislil, kako bo bogat, če ima pri hiši zlato kokoš, ki vali zlato. A kmet je bil pozoren samo na denar in je čisto pozabil na ostale kokoši.

Ni jim dajal zrn, celo na zlato kokoš je čisto pozabil. Čudežna kokoš se je odločila, da tako ne gre več naprej. Sklenila je, da bo od zdaj naprej čisto drugače. Naslednje jutro je v kokošnjak prišel kmet. Kokoš je tedaj valila samo srebro. Kmet se je najprej malo začudil, a bil je zadovoljen tudi s tem. Ko je odšel na sejem, si je kupil, kar je hotel. Čudežna kokoš je zdaj valila samo še bron. Naslednji dan pa čudežna kokoš ni izvalila prav nič. Kmet je bil zelo žalosten. Spomnil se je na kokoši in jim po tleh hitro raztrosil zrnja. Čudežna kokoš je zdaj znesla zlato, srebro in bron. In tako je bilo vsak dan. Vsi so bili zadovoljni in srečni, saj se je za vse dobro končalo.

Lara Šaloven, 3. a

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živela čudežna ptica. Ko je sonce zašlo, se je spremenila v človeka z imenom Ank. Ank je imel posebno moč, da je lahko zdravil ljudi. A imel je majhno težavo. Ko se je zdanilo, se je spet spremenil v majhno ptičko. Naslednji večer je srečal prijazno družino. Majhna punčka mu je povedala, da ji je umrl dedek. Punčki je bilo ime Ana. Ank je oživel Aninega dedka. Družina je bila spet srečna, ker je imela dedka in dedek svojo družino. Zopet je vzšlo sonce in Ank se je spremenil v ptičko. Tisti dan so v gozd prišli lovci in streljali na Anka. Ana je začutila, da je Ank v nevarnosti, zato je odšla v gozd in lovcem naročila, da ga ne smejo ubiti. Lovci so odšli iz gozda in se tja nikoli več niso vrnili. Od tistega dne naprej je Ank vedno varen.

Filip Klemenc, 3. a

Predavnimi časi je za devetimi vodami in devetimi gorami stal velik grad. V njem je vladal kralj Štefan. Imel je sina z imenom Dominik. Nekega dne se je kralj Štefan sprehajal po gozdu. Naenkrat je zagledal staro čarovnico, ki je iskala gozdne sadeže. Našla ni niti enega sadeža. Kralj ji je dal jagode, borovnice in maline. Čarovnica se mu je zahvalila in mu v zahvalo podarila čudežno ptico z zlatimi peresi. Preden je čarovnica odšla, je kralju povedala, da ima ptica čudežno moč. Ko ptica desetkrat začivka, izpolni tri želje. Povedala mu je tudi, da je zelo plašna in da ne mara hrupa. Kralj je odšel v grad in čudežno ptico pokazal sinu Dominiku. Nedaleč stran od gradu pa je živela ljubka in revna deklica Mija. Vsak dan je nabirala gozdne sadeže ter ob potoku zajemala vodo. Zelo rada je imela živali. Nekega dne je Mija izvedela, da kraljevi sin Dominik išče nevesto in da bo vsaka deklica, ki bo hotela postati prinčeva žena, tri dni in tri noči morala paziti na čudežno ptico. Vsaka deklica je hotela paziti na čudežno ptico, a jim je ta vedno pobegnila. Tudi Mija je odšla na grad, da bi pazila na ptico in uspelo ji je. Nato se je Mija poročila z Dominikom. Poroka je trajala tri dni in tri noči. Čudežna ptica je nato desetkrat začivkala in vsakemu izpolnila želje. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Hana Praprotnik, 3. b

Nekoč je za sedmimi gorami in devetimi vodami živel požrešni volk. Imel je majhno kočo. Nedaleč stran je stal hlev, v katerem so prebivali trije kozlički. Kozlički so se bali volka, ker je imel tako velike zobe. Nekega dne je bil volk zelo lačen. Pomislil je, da bi pojedel kozličke, zato je šel do hleva. Kozlički so vedeli, da bo volk prišel, zato so naredili past. Na verigo so privezali kol in na tla nastavili zanko. Ko je volk stopil na verigo, ga je kol udaril po glavi. Volk je padel na tla, kozlički pa so ga zvekli v gozd. Ko se je zbudil, ni vedel, kaj se je zgodilo. Šel je naprej, ampak sploh ni vedel kam gre, ker je imel zavezane oči. Padel je v reko in ga je odneslo. Kozlički so to videli, odšli domov in se veselili. Srečno so živeli do konca svojih dni in še danes živijo, če jih ni pojedel drugi volk.

Blaž Aber, 3. b

Leina smehasta pesem

SmeH je prišel med nas,

smejala se je cela vas.

Otroci so kričali, odrasli so se krohotali,

ker so se padalci z neba v gatah pripeljali.

A to še ni vse. Padalci so imeli roza gate in noge kosmate.

Lea Ošlovnik, 3. b

Pogovor z igralcem Igorjem Štamulakom

Z Evo sva hoteli intervjuvati igralca, zato sva se odločili, da bova intervjuvali Igorja Štamulaka. Zdel se nama je zanimiv, ker sva gledali tudi kakšno njegovo igro in ker se je v otroštvu šolal na naši šoli.

Ker se z Igorjem poznamo, sva ga v intervjuju tudi tikali.

Od kod prihajaš?

Prihajam iz Šmartnega pri Slovenj Gradcu, nekaj časa sem živel v Mariboru, potem v Ljubljani, od koder sem se vozil v Kranj, kjer sem delal. Zadnjih šest let živim v Piranu, delam pa v Kopru.

Kaj si počel v otroštvu?

Mmmm, neumnosti. Vedno pravim, da je treba vsakemu otroku pustiti, da dela tisto, kar želi. Lahko rečem, da so me starši pri vsem tem podpirali in sem se odločil za poklic, ki sem ga hotel. Bil sem vesel fant, »laufal« sem okrog, s prijateljicami in prijatelji smo se lovili na gmajni, v logu smo nabirali zvončke ... Takrat ni bilo računalnikov, zato smo se veliko družili.

Kje si se šolal v osnovni in kje v srednji šoli?

Osnovno šolo sem obiskoval v Šmartnem pri Slovenj Gradcu, a takrat se je šola imenovala XI. Slovenska narodnoosvobodilna udarna brigada Miloša Zidanška. Kasneje se je šola preimenovala v OŠ Šmartno pri Slovenj Gradcu. Srednjo šolo pa sem obiskoval v Mariboru, in sicer Srednjo živilsko šolo.

Kateri predmet ti je bil v OŠ najbolj všeč?

Gospodinjstvo, to sem imel rad, in kakšna zgodovina me je zanimala. Matematika mi je bila zanimiva, ker je bila profesorica tako fajn in nam je podala matematiko na tak način, da ni bilo nobenega problema. Sovražil sem angleščino samo zaradi profesorice, ki je bila grozna. Bila je slaba učiteljica, ker nas nič ni naučila in potem sem se moral vse na novo naučiti, če sem hotel kakor koli napredovati. Rad sem imel likovni pouk in predmete, kjer se ni bilo treba veliko naučiti. Vse me je zanimalo, a pri nobenem predmetu nisem bil blazno dober. Bil sem čisto povprečen učenec. Prevladovale so trojke, ampak zanimalo me je pa vse. Nikoli nisem rekel, joj, tega pa ne maram. Tudi kasneje me je v šolah vse zanimalo. Ko sem se za nekaj ogrel, sem se ogrel do konca.

Ali si imel veliko prijateljev v šoli in ali imaš z njimi še zdaj stike?

Moja generacija, letnik 1976, je bila med seboj zelo povezana. Vsi smo bili kot eno in tudi delali smo v OŠ vse živo: imeli smo šolski radio, pa šolski časopis, ki smo ga sami ustvarjali, imenoval se je Naj naj. Veliko smo se družili, radi smo se imeli. Seveda ohranjamo stike, hvala bogu za facebook in vse te stvari, nekateri se še zdaj družimo. Je pa res, da če se zdaj kdaj v Šmartnu ali pa v Slovenj Gradcu srečamo, si rečemo, joj, kdaj bomo spet imeli kakšno obletnico valet. V razredu nas je bilo 28 in od 28 jih je 18 v ožjem izboru, s katerimi imam še zdaj stike.

Kateri dogodek iz najstniškega obdobja ti prvi preleti spomin in zakaj?

V petem razredu je sošolka zbolela in sem jo šel obiskat. Živela je pri Plesniku na Legnu. Bil je začetek pouka. Imel sem kolo, in sicer BMX, in sem jo šel obiskat. Najprej je bilo treba priti na vrh prvega klanca, se pravi do Krnic oz. Sv. Jurija. Že tam sem bil tako moker, da sem želel iti kar nazaj. Od tam me je pot vodila še čez druge klanke in jaz sem si rekel, ne morem več. Vzel sem torbo in jo dal kar za cesto. No, potem sem se peljal do sošolke in bil pri njej kakšni dve uri. Ko sem se vračal domov, sem rekel, o, moj bog, nekdo je smeti odvrigel kar za cesto. A ko sem se pripeljal tja, sem videl, da je rotacijska kosilnica peljala čez mojo torbo in jo je razdrobilo na drobne koščke.

Kaj si želel postati po poklicu?

V osmem razredu smo se odločali, kaj bi radi postali, in rekel sem, da bi rad pekel torte. Potem me je življenje pripeljalo še do sanitarnega inženirstva in od tam do igrilstva. Imam več poklicev. Sem slaščičar, pek, živilski tehnik, sanitarni inženir in igralec. Pet poklicev ni malo.

Ali si v šoli nastopal v kakšni igri in te je navdušila za igranje?

V OŠ smo igrali Zvezdico Zaspanko. Bil sem boter Mesec. Oče mi je naredil iz žime zvezde in mesec. Na zvezde smo prilepili srebrno folijo, ki se je pa takrat še ni dobilo v rolicah, zato smo morali zbirati ovitke od čokolade. Po 25-ih letih zdaj spet igram v predstavi Zvezdica Zaspanka in spet igram v vlogi botra Meseca, tako da se mi ni bilo treba naučiti besedila, saj mi je še vedno ostalo v glavi.

Zakaj si se odločil za igrilstvo?

Vedno sem se ukvarjal z igranjem in zdelo se mi je, da je poklicno igrilstvo popolnoma nedosegljiv cilj, a pri 24-ih letih sem spoznal ljudi v Ljubljani, šel na sprejemne izpite, jih naredil in se začel ukvarjati z igro.

Kako je potekala tvoja pot do uspeha?

Delam rad, z veseljem in tudi z veliko sreče. Delam tisto, kar znam, in publika me sprejema.

Ali si prejel kakšno nagrado za svoje delo?

Dobil sem že veliko nagrad. Nekajkrat sem bil komedijant večera na Dnevih komedije v Celju, potem sem dobil Zlate palčke za otroške predstave na Festivalu otroških predstav v Ljubljani, zadnja je bila za predstavo Groznega Gašperja. Pravim, da nagrade niso moje, ampak so za teater, ki mi jih omogoča.

Katere igre se najbolj spominjaš in v kateri vlogi si nastopil?

Najraje igram v vlogi Groznega Gašperja, ker je super, potem delam z Iztokom Mlakarjem, potem Parole parole, moja prva vloga pa je bila dramatizacija Pod svobodnim soncem Frana Saleškega Finžgarja.

V koliko filmih si igral in katerih?

V filmu Vaja zbora, v nanizanki Svingerji.

Ali si že posodil glas za kakšnega risanega junaka in katerega?

Ja, nešteto. Imam to srečo, da se lahko transformiram v drugo osebo. Posodil sem glas za Groznega Gašperja, v Pingvinih z Madagaskarja sem kapitan, v risanki Dora sem Zemljevidek in še več ...

Ko te otroci srečajo, ali prepoznajo tvoj glas iz risank?

Mislim, da ja.

Če bi se lahko še enkrat odločil, kaj bi postal? Zakaj bi se odločil za to?

Popolnoma isto pot bi šel, kot zdaj. Z največjim veseljem bi šel skozi vse stvari. Moja življenjska pot je drugačna, sploh ni klasična.

S čim se ukvarjaš poleg igranja?

Zelo rad potujem, prepotoval sem cel svet, lansko leto sem šel okrog sveta v 72-ih dneh, kar je bila zanimiva in velika izkušnja. Zelo rad telovadim, vsak dan se ukvarjam z jogo. Zdaj imam v Piranu velik vrt, kjer vso zelenjavo pridelam sam, rad kuham, posebna ljubezen pa je kužek, ki je sosedov. Kadar imam čas, ga peljem na sprehod.

Kateri šport te navdušuje?

Kolesarjenje, zelo rad kolesarim. Nikoli mi niso bili všeč skupinski športi, ker vsak dan delam v nekem timu. Rad imam individualne športe. Kolesarjenje je na prvem mestu. In še plavanje. Na dan preplavam približno 20 km, kar je precej. Plavam pa zjutraj in zvečer.

Ali imaš kakšnega vzornika, kdo je to?

Moj vzornik je Leonardo Di Caprio. Mislim, da je odličen igralec. Vzorniki so tudi vsi kolegi, s katerimi delam v teatru: Jernej Šugman, Marko Mandič, Branko Šturbej.

Pogovarjali sva se Larisa Jovan in Eva Gradišnik, 7. b.

Da so naši mlajši učenci ustvarjalni, so že velikokrat dokazali. Kaj nastaja izpod peres mlajših pri krožku kreativnega pisanja pod mentorstvom Mateje Turičnik, si preberite na tej strani.

Nekega jutra, ko sem se zbudila, sem ugotovila, da sem čez noč zrasla za 2 metra. Mama mi je morala pomagati skozi vrata, saj sem skoraj zrušila steno. Tudi ko sem prišla v šolo, nisem mogla k pouku, ker so bila vrata premajhna. Ko mi je končno uspelo, smo imeli na urniku šport. Odšla sem v telovadnico in tam sem učitelja gledala tako, kot bi gledala mravljico. Ker smo igrali košarko, je naša skupina zmagala, saj so bili koši zame tako nizki, kot je zate tvoj kozarec na mizi. Vau, kakšne super sanje! Želim si, da bi bile resnične! Čakaj, pa saj to niso bile sanje! Res sem visoka 3 m in 35 cm. Aaaaa! Mamiiii ...

Urška Vugrinec, 4. b

Nekega jutra, ko sem se zbudil, sem ugotovil, da sem čez noč zrasel za 2 metra. Ko sem hotel iz sobe, sem se najprej z glavo zaletel v strop in prikazale so se mi zvezde. Šel sem po stopnicah navzdol in ugotovil, da moram na obisk k velikemu čarovniku Abrakadabraucijusu. Naredil sem 15 korakov in že sem bil v afriški savani. Srečal sem se z domorodci in dali so mi levov zob. Naredil sem še 15 korakov in bil sem na Kitajskem. Nek deček mi je dal biser in šel sem dalje. Ko sem naredil 45. korak, sem bil na gori čarovnikov. Šel sem do Abrakadabracijevega gradu. Zaupal sem mu svoje težave in še mimogrede omenil moje težave z ocenami. Čarovnik je izrekel urok in v hipu sem znal VSE. Rekel je, da potrebuje za pomanjševalni urok polovico levovega zoba in polovico bisera. Čarovnik je izrekel urok in tako sem bil spet normalne velikosti. Šel sem domov. Polovico levovega zoba in polovico bisera pa sem obdržal za spomin.

Domen Strmčnik, 4. a

Pri krožku kreativnega pisanja so se preizkušali tudi v čim bolj izvirnem dopolnjevanju povedi »Kaj bi se zgodilo, če ...?«.

Če bi namesto rok imela krila, bi odletela v London, Pariz, Toskano, a nikoli na jedilnik za večerjo. (Urška V., 4. b)

Če bi namesto rok imela krila, bi bila vila, ležala bi na oblaku, poletela v vesolje, jezdila samoroga in imela svoje kraljestvo. (Anika B., 4. a)

Če bi namesto dežja deževali bonboni, bi sestavil sesalnik, ki bi posrkal vse te bonbone, da bi bili moji. Potem bi jih prodajal in veliko zaslužil. (Domen S., 4. a)

Če bi se zbudila kot palčica, bi si ukrotila zajca, da bi ga lahko jahala, pod drevesom bi si zgradila leseno vilo in srečno živela do konca svojih dni. (Urška V., 4. b)

Če bi srečal bitja z drugega planeta, bi skočil v njihovo ladjo in se odpeljal na njihov planet, kjer bi zagotovo postal KRALJ. (Domen S., 4. a)

Nadaljevanje zgodbe

KAM PA, KAM, KOSOVIRJA? Svetlana Makarovič

Progasta nogavica se je pred vrati škratovske dupline strgala in kosovirja sta padla pred Zvitko. Lisici so se usta raztegnila v širok nasmeh in že je videla slastni pečenki. Kosovirja sta vsa trda od strahu začela pregovarjati lisico, da naj ju pusti pri življenju. Za zahvalo ji bosta podarila velik kozarec medu, ki ga hranita doma. Lisica se najprej ni pustila prepričati, toda na koncu je le popustila. Za zahvalo je dobila med in dva nova prijatelja Glala in Glilija.

Anja Cokan, 4. a

Glal in Glili sta kosovirja. Odšla sta raziskovat svet na njunih letečih žlicah, na katerih rastejo paradižniki.

Nekoč pa sta naletela na lisico Zvitko. Hitro sta stekla v škratovsko duplino. Tam je živel škrat Kuzma in njegova žena. Škrat Kuzma se je domislil načrta, da Kosovirja splezata v nogavico in odletita z žlicama ...

Progasta nogavica se je pred vrati škratovske dupline strgala in kosovirja sta padla pred lisico Zvitko. Kosovirja sta se razdelila in tekala naokoli, da je Zvitko zmedlo. To sta videla tudi škrate, zato sta skozi palico naredila luknjo in pihala, da se je slišalo zelo grozno. Metala sta kamenje, tolkla po duplini, kosovirja pa sta metala paradižnike. Zvitka se je zelo prestrašila, ampak ker je bila tako zelo lačna, je še vedno hotela pojesti kosovirja.

Ko ju je hotela pojesti, so mimo prišli lovci. Zvitka jih ni slišala. Ko pa so ustrelili, so zgrešili čisto za malo.

Takrat je lisica Zvitka zbežala, Kosovirja pa sta se lahko mirno vrnila domov.

Lana Melak Kac, 4. a

Moje najljubše počitnice

Konec aprila smo si pripravili potovalke, jih naložili v avtomobil in se odpravili na pot. Vozili smo se ponoči. Pol poti sem prebedel, polovico pa prespal. Do cilja smo potrebovali 10 ur, ker so bili zastoji. V hotelu smo se prijavili in dobili zapestnice. Peljali so nas v sobo. Soba je bila velika. Razgled je bil na bazen in na morje. Po kosilu smo odšli pogledat plažo. Voda v morju je bila mrzla. Sposodili smo si pedolin in se odpeljali po morju. Spoznali smo družino iz Velenja in se spoprijateljili. Vsak dan smo se skupaj kopali, igrali in hodili v lunapark. V hotelu so bile tudi razne igre. Peti dan bivanja sva se s prijateljem Janom zaklenila v sobo. Starši so morali prositi za nov ključ. Z Janom sva še sedaj prijatelja.

Na morju sem zelo užival in se imel lepo. To so bile moje najljubše počitnice in upam, da jih bom še kdaj doživel.

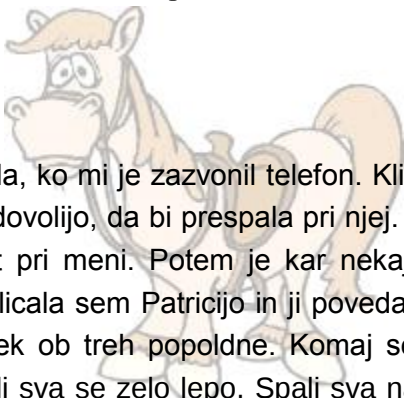
Jan Žganec, 4. b

Ko sem bila stara 4 leta, smo z družino za pet dni odšli na počitnice v Piserjevo kočo nad Libeličami.

Ko smo prispeli, sem najprej opazila, da ni bilo elektrike in ne kopalnice. Tudi stranišče ni bilo takšno kot doma. Bilo je na prostem v gozdu. Nič mi ni bilo všeč, da bomo tu ostali 5 dni. Začela sem jokati in prositi starše, da gremo domov. A smo kljub temu ostali. Umivali smo se na prostem s pitno vodo, ki je pritekla po lesenem žlebu. Pred kočico je bilo kurišče z leseno streho, okrog kurišča pa sta bili v krogu narejena klopca in mizica. Kuhali smo zunaj. Postajalo mi je vedno bolj všeč, da smo se morali za vsako stvar malo potruditi. Vse smo si naredili sami in pri tem vsi sodelovali. Otroci smo prinesli veje, oče je pripravil drva in zakuril ogenj, mama je pripravila hrano in nato smo vsi skupaj kuhali. Ob tem smo poslušali ptičje petje ter tu in tam videli tudi kakšno žival. Večere smo preživljali ob petrolejki ter igrali družabne igre, čez dan pa smo raziskovali okolico.

Obiskal nas je tudi lovec, ki je šel mimo. Te pustolovščine ne bom nikoli pozabila.

Alja Markuš, 4. b

Bilo je v ponedeljek, 28. aprila, ko mi je zazvonil telefon. Klicala je Patricija. Vprašala me je, če imam čas in če mi starši dovolijo, da bi prespala pri njej. Moja mama je vprašala, če je to sošolka, ki je že bila enkrat pri meni. Potem je kar nekaj časa razmišljala in se končno odločila, da lahko grem. Poklicala sem Patricijo in ji povedala, da lahko pridem. Zmenili sva se, da pridem k njej v četrtek ob treh popoldne. Komaj sem čakala na četrtek, da me je mama peljala k Patriciji. Imeli sva se zelo lepo. Spali sva na senu, vsak dan sva vstajali ob šestih, se oblekli ter odšli s konji na dolgo ježo. Ko sva prišli nazaj, naju je čakal topel čaj in potica. Najedli sva se in odšli nahraniti vse živali, seveda tudi muce. Potem sva krtačili konje in se igrali. Kmalu je bilo kosilo. Prehitro je prišla nedelja in morala sem domov. Patriciji in njeni mami sem se zahvalila za obisk. V ponedeljek me je Patricija v šoli vprašala, če mi je bilo všeč pri njej. Povedala sem ji, da boljših počitnic še nisem imela.

Lea Sinreih, 4. b

Zamenjava vlog

Bil je lep poletni dan. Skupaj s starši smo se odpravili na piknik. Ko smo prispeli do vikenda, smo iz avta znosili stvari, da bi začeli peči. Pogledal sem naokoli in ugotovil, da sem ostal čisto sam. Začel sem kričati na ves glas, da bi me kdo slišal. Kar naenkrat pa sem zagledal, kako se moj oče igra z avtomobilčki, mama pa se igra, da je kuharica. Zelo sem se prestrašil. Kaj se je zdaj zgodilo? Moja starša sta postala otroka, torej sem sedaj starš jaz.

Sedel sem na klop in začel razmišljati, kaj naj storim. Poklical sem mlajšega brata in skupaj sva začela pripravljati stvari za piknik. Medtem časom sva najine starše pustila čisto pri miru, naj uživata v otroških igrah. Pripravila sva zelo dobro pojedino. Ko se je dan bližal h koncu, sva začela razmišljati, kako bomo prišli domov. Očeta in mamo sva posadila v otroški sedež in poklicala dedka, da je prišel po nas. Povedala sva mu, kaj se je zgodilo. Ko je dedek prišel po nas, je pogledal na zadnji sedež in se tako smejal, da je komaj vozil.

Trajalo je kar nekaj časa, da sta oče in mama zopet postala starša, kar sva si z bratcem že močno želela.

Klemen Kovač, 4. b

Nekega dopoldneva sem se vozil s kolesom. Ker sem postal žejen, sem šel v kuhinjo po sok. V kuhinji ni bilo mame, čeprav je bil čas, da bi skuhala kosilo. Šel sem pogledat, kje je. Našel sem jo v moji sobi, kako se je igrala s kockami. Vprašal sem jo, zakaj se igra s kockami. Mama mi je rekla: "Danes boš ti jaz in jaz bom ti." Grozno je bilo. Skuhati sem moral kosilo, oprati in zlikati perilo, posesati stanovanje, nato pa še oditi v službo. Mama pa se je igrala, vozila s kolesom in se družila z otroki. Igrala je nogomet, privoščila si je računalniške igrice in gledanje televizije. Takšnega dneva si ne želim več preživeti. To je bil grozen dan. A zdaj znam ceniti mamino delo in ji pri delu večkrat pomagam.

Simon Šmon, 4. b

Zjutraj sem se zbudila kot običajno. Kar naenkrat pa sem zaslišala jok. Najprej se mi ni ljubilo vstati in pogledat, kaj se dogaja. Potem pa sem le šla in ... Kaj je pa zdaj to? No, najbrž samo sanjam. Močno se ugriznem v prst, da ugotovim, ali sanjam. Kaj se zgodi! Nič. Vse je isto! Ata se joče sedeč na postelji, medtem ko si mama zatiska ušesa in vpije name, da bo zamudila v šolo. Moj mlajši brat Vid pa debelo gleda in ima tako odprta usta, kot da si je izpahnil čeljust. Joj, kaj pa zdaj? O, saj res, ker so zdaj vloge zamenjane, sem zdaj jaz glavna in moram atana in Vida odpeljati k varuški, mamo pa v šolo. O ne! Prej je treba pripraviti zajtrk in ... Voziti bom morala avto! Čakaj malo! Kaj bom morala tudi v službo enega izmed staršev? Naredila sem si seznam in napisala stvari, ki jih moram opraviti, preden odidemo od doma.

1. Pripravi zajtrk in skuhaj čaj.
2. Pripravi mami šolsko torbo - glej urnik.
3. Pripravi mami, atanu in Vidu oblačila za čez dan.
4. Preveri, da imaš v torbi za službo vse, kar potrebuješ.

Ko sem vse to opravila, sem z avtomobilom vse zadnji trenutek dostavila tja, kamor jih je bilo treba. Zdaj pa v službo!

Ob pol treh, ko sem končala z delom, sem odšla po Vida in atana, nato pa še po mamo v šolo. Ko smo prišli domov, sta ata in Vid vzela ključe hišnih vrat in si jih podajala. Okregala sem ju, pa me nista poslušala. Ključe sta vrgla visoko v zrak, tako da so padli v jašek. Skratka, bili so izgubljeni in kako naj zdaj pridemo v hišo. Mama, ata in Vid so planili v glasen jok, jaz pa ... "Urškaaaaaa, vstaaaaani, zamudila boš v šolo!"

O! Saj to so bile le sanje! Kakšna sreča, človek božji! Vse je po starem. Jeeeeeee!

Urška Vugrinec, 4. b

ZGODBA BREZ VSEBINE

Predavnimi časi, ki niso tako dolgo nazaj, ampak so vseeno daleč, sem bila na rojstnem dnevu, ki ni bil rojstni dan, ampak je bil namenjen temu.

Bila je veselica, ampak ni bilo zabave.

Bilo je veliko povabljenih. Kar nekaj jih ni prišlo, ostalih pa ni bilo.

Bila je velika torta z veliko nič.

Bilo je deset daril. V šestih darilih ni bilo ničesar, ostala štiri pa so bila prazna.

Še dolgo sem se spominjala te zabave, ki je ni bilo.

Zala Katarina Hovnik, 6. a

DVA RIBIŠKA BRATA

Nekoč sta živela dva ribiška brata. Enemu je bilo ime Knedl, drugemu pa Biftek. Eden ni imel trnka, drugi pa vabe.

Hodila sta loviti k potoku, kjer nikoli ni bilo vode. Biftek je ujel ribo, ki je priplavala, ko je voda pritekla. Knedl je dal ribo v vedro, ki sta ga pozabila doma. Kmalu za tem je tudi Knedl ujel ribo, ki je odplavala na drugo stran potoka. Odšla sta domov.

Nad negorečim ognjem sta spekla ribi. Na koncu jima nad negorečim ognjem počil lonec in pravljičje je KONEC.

Aleš Merzdovnik, 6. a

Pes najde pravo prijateljico

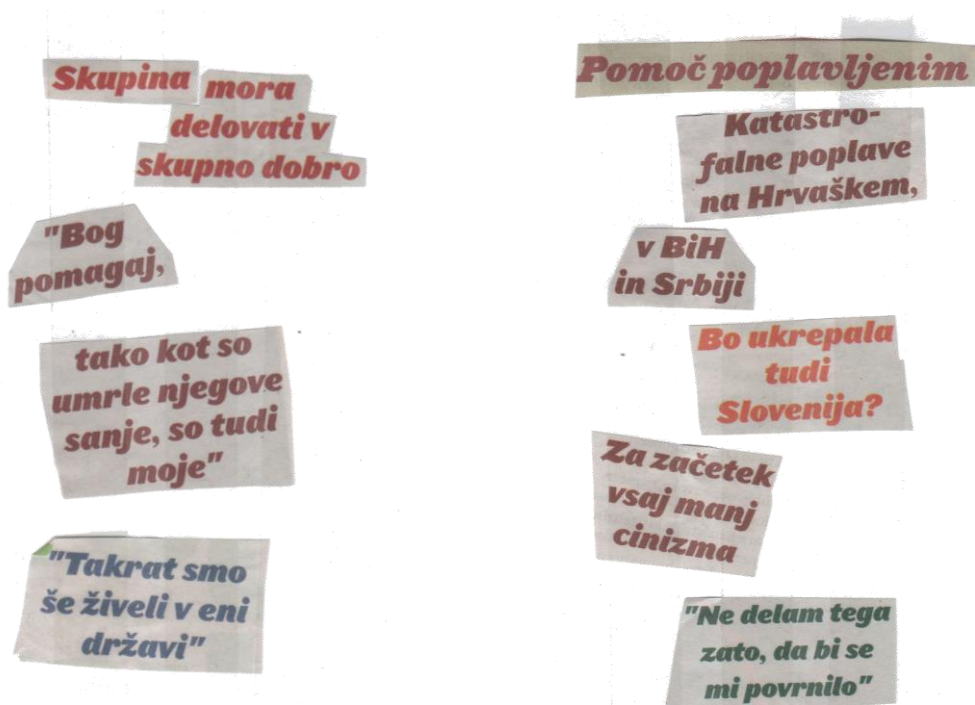
V stari zapuščeni hiši sta nekoč živela pes in mačka. Lepo sta se razumela, dokler se v hišo ni pritihotal črn maček.

Mačka je sedaj imela boljšo družbo, pes pa je žalosten taval sem in tja. Nekega dne je rekel mački: »Ne razumem te, kako lahko po tolikih letih pozabiš name.« Mačka pa je posmehljivo dejala: »Ti še ne poznaš mačk in našega obnašanja. Sedaj je k meni prišel muc, s katerim se bom omožila.«

Pes je ugotovil, da v tej hiši nima več kaj početi. Odpravil se je na pot. Pred veliko gosposko hišo pa je zagledal psičko, ki ga je zapeljivo gledala. Povabila ga je k sebi, mu dala hrano in ga očistila.

Sedaj živi pri njej in okrog hiše že tekajo mladi psički. Ni mu žal, da se mačka ni več zmenila zanj.

Alen Planinšec, 6. b

Matic Rotovnik, 9. b

STARŠI NA PRODAJ

(DRAMATIZACIJA)

Šestošolci so pri slovenščini prebiral dramsko besedilo nedavno preminulega slovenskega dramatika Žarka Petana STARŠI NA PRODAJ. Besedilo jih je navdihnilo in napisali so svoja dramska besedila.

Mama se vrne s sestanka in v kuhinji zagleda robota, ki peče palačinke. Otroci mu pomagajo.

Mama (*presenečena*): Kaj se dogaja?

Otroka: Nič.

Mama: Kaj dela tukaj robot?

Otroka: Palačinke peče!

Mama: Zakaj?

Otroka: Ker sva lačna.

Mama: Kje sta ga dobila?

Otroka: V trgovini.

Mama: Zakaj?

Otroka: Ker te ne marava in sva te hotela prodati.

Mama (*začudeno*): Kaj?

Mama: (*pade po tleh*)

Prvi otrok: Končno! Odnosiva jo v klet in jo zakleniva.

(Čez nekaj časa se vrmeta in nadaljujeta s peko palačink. Naenkrat pristopi oče.)

Oče: Kaj se dogaja?

Drugi otrok: Zakaj?

Oče: Glava me boli. Ne vem, ali je tukaj res robot.

Prvi otrok: Oče, glava te boli. Vzemi Lekadol ter se uleži na posteljo.

(Oče zaspi, otroka ga čez čas neseta v klet, čez tri minute se vrmeta.)

Prvi otrok: Pokličiva v trgovino: 'Mi kupimo vaše starše, vi pa našega robota.'

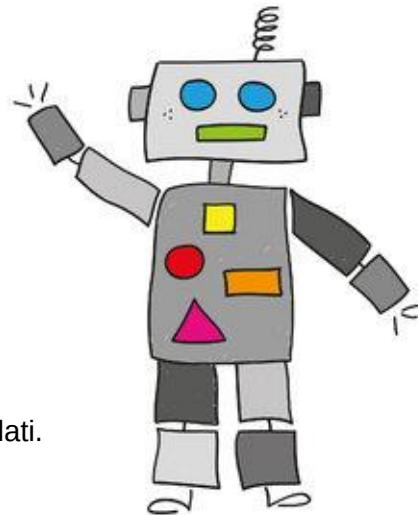
Drugi otrok: Prav, ampak kakšna je telefonska številka?

Prvi otrok: Idiot! Ne poznaš telefonske številke najboljše trgovine.

Drugi otrok: Umiri se! (*čez čas*) Se že spomnim. Telefonska številka je 083-526-12345.

Prvi otrok: Končno!

(Drugi otrok pokliče v trgovino in jim razloži, da bi prodala dva starša. Otroka ju takoj neseta v trgovino in ju prodata za 1000 evrov. Tako srečno živita brez staršev, z enim robotom, ki jima kuha, pospravlja, čisti in dela domače naloge.)

Lili Žnidar, 6. b

Intervju s Stanetom Berzelakom, ravnateljem Gimnazije Slovenj Gradec

Z Ano sva se odločili, da bova intervjuvali magistra Staneta Berzelaka. Je profesor zgodovine in sociologije ter ravnatelj na srednji šoli v Slovenj Gradcu. Napisal je Vodnik po Mislinjski dolini in veliko učbenikov.

Kaj ste počeli v otroštvu?

To, kar smo delali otroci takrat, ko še ni bilo računalnikov. Veliko smo se družili in igrali v naravi. Živel sem ob Dravi in gozd je bil blizu. Otroštvo je bilo zelo, zelo zanimivo in kakor se ga spomnim, je otroštvo lepa stvar.

Kaj ste v otroštvu zanimivega doživeli?

Najbolj iz otroštva mi ostaja v spominu svobodno življenje z naravo. Pozimi na ledu, poleti na čolnu. To mi je ostalo v spominu.

Kateri je bil vaš sanjski poklic?

Na srečo mi pri štirinajstih, petnajstih letih ni bilo treba razmišljati, kaj bom po poklicu, saj sem šel v gimnazijo. Tako sem odločitev o svojem poklicu preložil za štiri leta. Takrat sem bil star že osemnajst in sem bil tudi bolj odrasel. Ko sem vedel, kaj bom postal, je to postal moj sanjski poklic, ki ga zdaj tudi opravljam.

Kaj je bila oziroma je vaša največja želja?

Ko sem končal srednjo šolo, sem odšel na Filozofsko fakulteto v Ljubljano, kjer sem študiral zgodovino, in so se mi vse želje sproti uresničevale. Skratka, moja največja želja je bila, da bi uresničil vse želje, ki sem jih uresničil do zdaj.

V čem ste v šoli bili dobri?

Zelo me je zanimala glasba. Nerač povem, da sem se zelo malo učil, saj sem se bolj posvečal glasbi. Stric Anjine mame je bil moj velik prijatelj in sva zelo hitro začela skupaj prepevati in igrati. Igral sem tudi v bendu. Moja obšolska ljubezen je bila vedno glasba. V šoli se je hitro pokazalo, če mi je šlo kaj dobro. Dober sem bil tudi v zgodovini, kar sem tudi doštudiral.

V čem v šoli niste bili dobri?

Nikoli nisem bil preveč dober v matematiki.

Zakaj ste postali profesor zgodovine?

To je ta velika ljubezen do nečesa, zgodovina me je zelo zanimala. Zelo rad sem imel zgodbe, ki mi jih je pripovedovala babica, in tiste, ki so jih govorili ljudje okoli mene. Poslušal sem te zgodbe in tudi zaradi tega sem se našel v zgodovini. Rad imam zgodovino.

Kaj vas pri zgodovini tako navdušuje?

Zgodovina niso samo letnice. Zgodovina je predvsem zgodba o življenju v preteklosti. Ta zgodba je zame zelo zanimiva, ker človek pač živi svoje življenje in je dobro, da veš, kaj se je zgodilo pred teboj. Pri zgodovini me navdušuje to, da spoznavamo skrivnosti zgodovine človeštva.

Kako se počutite kot ravnatelj?

Najprej sem bil profesor na srednji šoli v Slovenj Gradcu in ko smo ustanovili Gimnazijo, je nekdo moral postati ravnatelj. Nekaj mojih kolegov je predlagalo, naj bom to jaz in se je kar zgodilo. Ker je biti ravnatelj izjemno velik izziv, se na tem mestu počutim zelo dobro.

Ste avtor več knjig. Kakšne knjige ste napisali?

Teh knjig je kar nekaj. Napisal sem jih okoli petnajst. Večina je vezana na mojo ljubezen do zgodovine. Pisal sem učbenike za srednje šole. Z ženo sva skupaj napisala tudi Vodnik po Slovenji Gradcu in Mislinjski dolini, saj so naju zanimali kraji, kjer živimo.

Če bi v življenju kaj spremenili, kaj bi to bilo?

V življenju ne bi spremenil čisto nič. Če bi se še enkrat rodil, bi naredil popolnoma enako, zato nima smisla, da se ponovno rodim. Kar zadeva poklic in šolo, ju ne bi zamenjal.

Ali menite, da ste v življenju naredili kaj takega, kar je zdaj vsem v korist?

To pa je težko vprašanje, ker človek težko oceni, kaj komu koristi. Ampak hočem delati tako, da bo vsem v korist. Svoj prvi učbenik sem napisal, da bi bilo mojim dijakom lažje, da bi za nekoga težka zgodovina postala lahka. Zato so v njem takšne zgodbe, da bi dijaki bolje razumeli zgodovino. Če je človek nekomu v korist, je to zelo lep občutek. In zgodovina bo pričala o tem, ali sem svoje delo opravil dobro.

Ali ste si kdaj predstavljali, da boste znani po Sloveniji?

Ne, tega si nisem predstavljal. Vsak je znan v svojem okolju in jaz se ne čutim, da sem znan po celi Sloveniji. 17 let sem že ravnatelj in me pozna veliko ljudi, med njimi tudi moji bivši dijaki. To, da sem napisal knjigo in učbenik, pač pomeni, da stopaš v svet, in tudi vas to čaka.

Veliko se govori o uniformah, ki naj bi jih nosili osnovnošolci in celo dijaki. Kaj vi kot ravnatelj menite o tem?

Če bi mi imeli tradicijo, da bi otroci že od začetka imeli uniforme, bi to imelo smisel. Da pa bi jih mi sedaj uvedli, pa ne. Menim, da VSAKA obleka naredi človeka in če bi zdaj vsi učenci nosili uniforme, bi pač razlike ustvarjali z različnimi dodatki.

Poznam pa tako okolje na Japonskem. Štirikrat sem bil tam. Vsi osnovnošolci imajo uniforme, ker je to pri njih pač tradicija. A se tudi pri njih že v višjih razredih osnovne šole začnejo odstopanja, v srednjih šolah pa še veliko bolj. Če bi pri nas uvedli uniforme, bi se mnogi začeli upirati in nastajali bi nepotrebni zapleti. Sem proti uniformam v naših šolah.

Katera je bila vaša najtežja odločitev?

Kar veliko je bilo takšnih odločitev. Pred šestnajstimi leti, ko sem postal ravnatelj, sem imel možnost, da bi postal profesor na univerzi. Bil sem v hudi stiski: naj pustim delo tukaj in grem na univerzo, ali naj ostanem. Odločil sem se, da bom nadaljeval delo ravnatelja, saj sem ga šele začel opravljati. In popolnoma prav sem se odločil.

Kaj radi počnete v prostem času?

Nimam veliko prostega časa. Rad poslušam glasbo, berem knjigo, rad kam grem, na primer na Pohorje, v naravo, grem tudi s psom na sprehod.

Ali imate hišne ljubljence?

Ja, imam. Vsi so štirinožni in vsi so bili pobrani s ceste, ker jih je nekdo zavrzel. Z ženo zelo rada skrbiva zanje.

Kam bi radi odpotovali?

Zelo rad potujem, a so te moje poti omejene, ker so potovanja draga. Če bi mi kdo plačal, me bolj privlači sever kot pa jug. Najraje bi šel v Skandinavijo, v kakšen norveški fjord, kjer bi ostal tako dolgo, dokler bi me financirali.

Ali imate brate in sestre, ženo, otroke?

Ja, imam brata in sestro. Ženi je ime Karla in je profesorica na naši Gimnaziji. Imam dva sinova. Peter je star 34 let, mlajši pa je Nejc, ki je hodil v OŠ Šmartno in je že doktoriral na Fakulteti za družbene vede. Iz OŠ Šmartno je preko slovenjgraške gimnazije in svojega študija prišel do službe raziskovalca na Centru za družboslovno informatiko na Fakulteti za družbene vede v Ljubljani.

Ali vam je všeč okolje, v katerem živite?

Ja, zelo mi je všeč okolje, v katerem živim, ker imamo gozd in smo z eno nogo ves čas v mestu. Okolje, kjer živim, se imenuje Gmajna.

Spraševali sta Ana Zdovc in Anja Plantev

INTERVJU S KNJIŽNIČARKO IRENO VITRIH

Skupaj z Luko sva intervjuvala knjižničarko in učiteljico na naši šoli, Ireno Vitrih. Za njo sva se odločila, ker rada bereva in so naju zanimala njena prva srečanja s knjigami.

Kdaj ste prebrali prvo knjigo in katera je bila?

Ne spomnim se, katera je bila, verjetno pa je bila v prvem razredu prva. Sem se pa zelo težko naučila brati, zato imam bolj slabe spomine na začetke branja.

Katere vrste knjig so vam bile najbolj všeč v otroštvu in katere sedaj?

V otroštvu sem začela brati malo kasneje kot pa tisti najbolj zavzeti bralci. Običajno že, ko ste v tretjem, četrtem razredu, veliko berete. Jaz pa sem začela veliko brati v sedmem, osmem razredu in so mi bile najbolj všeč Ljudske pravljice. Zdaj mi je pa najbolj všeč kakšna knjiga, ki opisuje resnično življenje, kar se res lahko zgodi.

Katera otroška knjiga vam je najbolj ostala v spominu?

(smeh) To pa bo težka. Mogoče te Ljudske pravljice, ker je bila cela zbirka jugoslovanskih, srbskih, hrvaških in pa slovenskih pravljic. Teh se najbolj spomnim in sem prebrala pol tone takih knjig.

Ali berete tudi sedaj, ko ste odrasli?

Ja, ampak manj kot sem nekoč, in pa manj, kot bi si želela, saj imam malo manj časa zaradi vseh drugih stvari, berem pa še vedno rada.

Katerega pisatelja ste najraje brali?

Najbolj so se me dotaknile knjige ruskega avtorja Dostojevskega. Prebrala sem kar vse njegove knjige.

Ali so vam bolj všeč knjige slovenskih ali tujih avtorjev?

Pravzaprav mi je čisto vseeno, ali je avtor Slovenec ali kdo drug, bolj mi je pomembno, da je knjiga kvalitetna.

Ali vam je všeč poklic, ki ga opravljate?

Ja, zelo. Mislim, da je to zame najboljši možni poklic.

V vaši družini vsi radi berete?

Ne, ne vsi. Pol družine bere samo tisto, kar je obvezno. Mož bere kakšne strokovne knjige, ki se tičejo njegovega poklica, hčerka pa je še premajhna, da bi vedela, ali bo rada brala, saj se šele uči brati.

Ali ste kdaj tudi sami želeli napisati kakšno knjigo?

Ne, to pa ne. Se nekako ne vidim v ustvarjalnem pisanju, nikoli nisem napisala ničesar, samo takrat, ko so bili v šoli spisi.

Pogovarjala sta se Žan Vinarnik in Luka Strel, 7. b.

Devetošolci

V devetem razredu pri pouku slovenščine na koncu šolskega leta vsakič pišemo razmišljujoči spis, ki je vezan na spomine preteklih osnovnošolskih dni in zaključek osnovnega šolanja. Vselej podamo kakšne misli iz spisov vseh, tokrat pa objavljamo celotni spis devetošolke Tanje.

KOLIKOKRAT BO TREBA ŠE ODITI IN ZA SEBOJ PUSTITI KOŠČEK SRCA?

Danes, ko pišem še zadnji spis v osnovni šoli, me obhajajo različni občutki. Ko se ozrem nazaj, vidim nešteto lepih in zabavnih trenutkov. Še zdaj ne morem verjeti, da se naslednje šolsko leto ne bom vrnila na Osnovno šolo Šmartno pri Slovenj Gradcu. Zelo dobro se še spominjam prvega šolskega dne. Bila sem zelo prestrašena, saj nisem poznala učiteljev. Ampak sem hitro ugotovila, da so zelo prijazni in pripravljeni priskočiti na pomoč. Med nami vsemi so se hitro spletla prijateljstva. Seveda smo si večkrat skočili v lase, vendar smo se kasneje ponovno hitro povezali. V 5. razredu smo bili zelo potrti, saj smo vedeli, da nas bodo naslednje šolsko leto premešali. Vendar se je tudi to izkazalo za dobro dejanje. Zdaj smo veliko bolj povezani med razredi. Delujemo kot celota, ne pa kot dva razreda.

Najbolj so mi ostale v spominu šole v naravi. Ves teden smo bili brez pouka. Zelo smo se zabavali in bili aktivni. Če bi me danes kdo vprašal, kateri teden šolanja bi ponovila, bi to zagotovo bila zimska šola v naravi. Bili smo na Kopah. V sobi smo bile same prijateljice, ki smo se še bolj povezale. Poleg tega pa sem praznovala svoj rojstni dan z vsemi sošolci in sošolkami. To je bilo zares nepozabno doživetje.

Seveda pa nisem pozabila na vas, učitelji, saj veste, najboljše se pusti za konec. Prepričana sem, da ne bi imela niti pol toliko lepih spominov brez vas. Vedno ste nam z veseljem in z iskrico v očeh podajali svoje znanje. Menim, da ni minila šolska ura, ne da bi nas nasmejali.

V 1. razredu nam je bila učiteljica Iva kot druga mama. Skupaj smo bili tri šolska leta, ki so bila za nas zelo pomembna. Bili smo majhni in nebogljeni. Učiteljica nam je vedno stala ob strani in nas dobro vpeljala v osnovnošolski utrip. Nato pa smo odšli v prvo šolo v naravi. Težko smo se ločili od staršev, ki so nas predali v roke izkušenima učiteljicama Darji in Duški ter učiteljema Borisu in Tomu. Veliko smo plavalili, hodili na sprehode, se pripravljali na skupne večer, igrali družabne igre ... Najbolj mi je ostalo v spominu tekmovanje za miss obale. Vse punce smo se

sprehodile po modni pisti, fantje pa so nas ocenjevali. Tako je teden na morju hitro minil.

Učiteljica Helena Ocepek nam je vedno z velikim zanimanjem razlagala snov in nam dovolila, da smo jo večkrat "pretentali". Pri učiteljici Majdi smo bili vedno tiho in polno zaposleni. Seveda pa ne bom mogla nikoli pozabiti učitelja Roberta, ki je na dolgo komentiral snov in se rad šalil.

Šolanje bom nadaljevala v Gimnaziji Slovenj Gradec. Če bi me danes kdo vprašal, kaj bi bila po poklicu, mu ne bi znala odgovoriti. Sama namreč še ne vem, kaj bi lahko počela vse svoje življenje. Vendar sem prepričana, da bom v naslednjih štirih letih spoznala svoje prednosti in slabosti ter tako odkrila svoj sanjski poklic.

Vesela sem, ker bom obrnila novo poglavje v življenju, in hkrati žalostna, saj bom morala vseh 9 let na osnovni šoli pustiti za seboj. Dobro se še spominjam, kako sem mislila, da ne bom nikoli dočakala 9. razreda. Sedaj pa je minilo veliko hitreje, kot sem pričakovala. Z veseljem bi še enkrat ponovila zadnje leto. Vendar verjamem, da me čaka svetla prihodnost in še veliko lepih trenutkov. Osnovno šolo bom vedno nosila v srcu. Zagotovo se bom še kdaj vrnila vanjo in obudila vse lepe spomine na osnovnošolske dni.

"Če se želite premakniti naprej, boste morali pustiti nekatere stvari za seboj."

Tanja Koletnik, 9. b

Kolikokrat bo treba še povedati, da je poštenost temelj našega sožitja?

Na tem mestu bi moral biti objavljen tudi spis devetošolke, ki se je dotaknil marsikoga, bil celo izbran in prebran na valeti, da so lahko vsi slišali, kako zrelo razmišlja devetošolka. A tu se je zataknilo. Vse te misli, besede, ki so bile napisane in prebrane, niso bile njene. Njen je bil le glas, ki ga je posodila, da je lahko prebrala ta resnično ganljiv spis. Spis, ki ga je pred dvema letoma napisala neka druga devetošolka in ga prav tako prebrala na svoji valeti.

Poštenost, spoštovanje, iskrenost in odgovornost so vrednote, za katerimi stojimo učitelji OŠ Šmartno. Ne bomo dovolili, da bi naši učenci odhajali od nas z občutkom, da sta goljufanje in kraja dovoljeni. O kršenju vrednot bomo vedno glasno govorili in na prvo mesto postavljali poštenost in odgovornost. Če si kdo želi prebrati spis Nine Vodeb, ga lahko najde na tej spletni strani <http://www.eposavje.com/zapisi/8417-nina-vodeb-spis-zbogom-sola-bedna-si.html>.

Učiteljici slovenščine Katja Apat Rožič in Petra Škrlovnik

Marsikateri devetošolec še ne ve, za kateri poklic bi se izučil. A v drugem razredu je slika čisto drugačna. Mogoče bo kdo našel kakšno idejo tu ☺.

Kljub temu da hodimo šele v drugi razred, že razmišljamo o tem, kaj bomo, ko bomo veliki. Zapisali smo nekaj idej.

Ko bom velik-a, bom:

- **pilot.** Vozil bom Red Bull letalo in letal okoli ovir. *(Valentin, 2. b)*
- **avtomehanik.** Popravljal bom avte in druga vozila. *(Val, 2. b)*
- **veterinar,** ker imam zelo rad živali. Doma imam kužka Flukija in morskega prašička Vikija. Sam poskrbim, da sta čista, sita in zdrava. *(Gašper, 2. b)*
- **avtomehanik** kot moj ata. Imel bom svojo avtomehanično delavnico, kjer bom lahko popravljaj pokvarjene avtomobile. *(Alen, 2. b)*
- **policist.** Lovil bom roparje. Na cesti bom ustavljal prehitre voznike. Rad bi imel tudi družino. Skrbel bom za ženo in otroke. Zgradil bom veliko hišo. *(Žiga, 2. b)*
- **gasilec.** Vozil bom gasilski tovornjak. Ko bo zazvonil zvonec, se bom spustil po lestvi, si oblekel jopič, hlače s pasom in škornje. Nadel si bom čelado in se odpeljal k požaru. *(Tadej, 2. b)*
- **zdravnik.** Pomagal bom ljudem, ki bodo bolni. *(Filip, 2. b)*
- **voznik Red Bull helikopterja.** *(Timotej, 2. b)*
- **raziskovalec.** Raziskoval bom naravo in stvari v njej. Potreboval bom različne pripomočke: povečevalno steklo, mikroskop, daljnogled ... *(Jakob, 2. b)*
- **frizerka,** ker rada urejam pričeske. Imela bom svoj salon. V moj salon bodo lahko prišli vsi, ki želijo imeti lepe pričeske. *(Katarina, 2. b)*
- **zdravnica.** To želim postati zato, ker sem rada med ljudmi in jim rada pomagam. Ta poklic mi je zelo všeč. *(Kaja, 2. b)*
- **gasilka.** Pomagala bom vsem ljudem na svetu. *(Daša Zoja, 2. b)*
- **baletka.** To bom zato, ker baletka zelo lepo pleše. *(Eva, 2. b)*
- **frizerka.** Delala bom najlepše kite. Bom najboljša. *(Lucija, 2. b)*
- **vzgojiteljica.** Pazila bom otroke. Nekateri bodo nagajivi, nekateri pa ne. Delala bom v vrtcu Šmartno, kjer se bomo igrali, risali in bomo veliko zunaj. Naučila jih bom pesmice. Ker znam igrati na harmoniko, jim bom kdaj zaigrala nanjo. *(Maja, 2. b)*
- **gasilec.** Pomagal bom ljudem ob nesrečah, pri požarih in v drugih nevarnostih. Delo gasilca je zelo zanimivo, ker nikoli ne veš, kam in kdaj te pokličejo. Gasilci uporabljajo različna vozila, ki so rdeče barve, opremljena s sireno in modrimi lučmi. Gasilci morajo biti pogumni in močni možje. Upam, da mi uspe postati gasilec.

Luka Gradišnik, 2. a

- **učiteljica.** Učila bom otroke različnih velikosti in starosti.
- tudi **mamica.** Želim si dva otroka: eden bo fantek, drugi pa punčka. Upam, da bom dobra mamica.
- **pomagala ljudem in živalim.** Pomagala jim bom, če bodo v težavah ali pa bodo potrebovali pomoč. To je vse.

Julija Kotnik, 2. a

- **zdravnik**, mogoče **arhitekt** ali pa **inženir**. Če bom zdravnik, bom zdravil otroke. Kot arhitekt bom risal hiše. Kot inženir pa letala. Imel bom svojo družino.

Gašper Miheu, 2. a

- **letalski inženir**. Načrtoval bom letala. Skrbel bom za varnost. Ves čas bom iskal nove rešitve. Potoval bom po svetu.

Jaša Ropoša, 2. a

- **zobozdravnica**. Ta poklic mi je všeč zato, ker lahko vrtaš po zobkih. Tudi **zobna asistentka** bi bilo lepo biti, saj lahko otrokom daješ štampiljke. **Igrala** bom tudi **violino**.

Sara Tušnik, 2. a

- **paleontolog**. Izkopaval bom kosti dinosavrov. To bi rad postal zato, ker obožujem dinosavre. Kosti dinosavrov bom pripeljal v muzej. Upam še, da bom **dober očka**.

Danijel Pogorevc, 2. a

- **reševalec**. Pomagal bom ljudem v težavah. Bolnike bom peljal v bolnišnico. Če bo kdo bolan, ga bom pozdravil. Pomagal bom tudi starim ljudem. To delo bo super.

David Uršej, 2. a

- **učiteljica v glasbeni šoli**, ker rada hodim v glasbeno šolo. Bom tudi **učiteljica rolanja**, ker so mi rolarji všeč.

Naja Ocepek, 2. a

- **reševalni vojak** ali **policist**. Vojak, ker rad pomagam ljudem. Policist pa za varnost. To so moje želje.

Luka Merzdovnik, 2. a

- **gasilec**. Pomagal bom pri požarih in še kakšnih drugih nesrečah.

Nal Kovač, 2. a

- **pilot akrobatskega letala**. Z letalom bom delal akrobacije. Pilot mora biti zdrav in v dobri kondiciji. Preden greš v pravo letalo, moraš imeti veliko ur letenja na simulatorju. Komaj čakam, da bom dovolj star, da bom začel leteti z letalom.

Tjaš Velcl, 2. a

- **kitaristka** ali **zdravnica**. Kitaristka zato, ker imam rada kitaro in glasbo. Zdravnica pa zato, ker bi rada pomagala bolnim ljudem.

Špela Marovšek, 2. a

- **nogometaš**. Igral bom nogomet. Bom v sredini. Dajal bom gole. Bom najboljši. Zelo bom vesel, ko bom dal gol.

Teo Aber, 2. a

- **baletka** ali **flavtistka**. Baletka zato, ker so baletke lepe. Flavtistka pa zato, ker flavta lepo zveni. Drugo leto bom začela igrati prečno flavto. Na balet pa tudi že hodim.

Lana Ošlovnik Špegelj, 2. a

- **učitelj matematike**. To si želim zato, ker rad računam. Mislim, da bom dober učitelj, tako kot je moja učiteljica Sonja.

Roko Oto Slemenik, 2. a

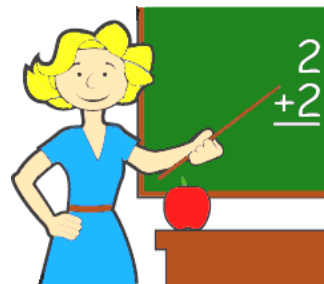
Kaj bom, ko bom velik-a?

Ko bom velika, bi rada postala učiteljica matematike. Poučevala bom v osnovni ali srednji šoli. V prostem času bi rada pomagala otrokom, ki potrebujejo dodatno pomoč in razlago.

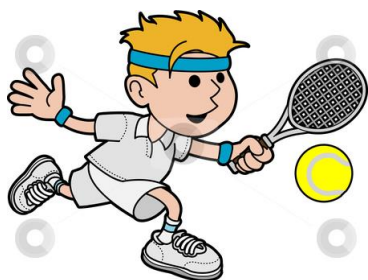
Učiteljica ima veliko priprav za učne ure, saj se mora vedno pripraviti na snov, ki jo bo razlagala učencem. Pripravlja tudi učne liste za utrjevanje snovi. Njena naloga je tudi ocenjevanje znanja, priprava, pregledovanje in ocenjevanje testov. Učiteljica pomaga otrokom pri dopolnilnem pouku, kjer dodatno ponavljajo snov.

Pomaga tudi pri dodatnem pouku, kjer se otroci pripravljajo za kakšno tekmovanje. Poleg vsega tega se mora v šoli udeleževati sestankov in drugih izobraževanj. Njeni pripomočki so tabla, krede, tiskalnik, fotokopirni stroj, ravnilo, šestilo, geometrijski liki, telesa in drugo.

Poklic učiteljice me zelo veseli in si ga želim opravljati. Učenje otrok bi mi bilo v veliko veselje.

Alja Korošec, 4. b

Ko bom velik, bom igralec tenisa. Ta poklic sem si izbral, ker ko igram tenis, sem sproščen, poln presenečenj, predvidim, kam bo nasprotnik udaril žogo. Ko gledam tenis po televiziji, vidim kam vse po svetu bi lahko šel. Tenis mi je všeč že od malega. Moja babica je zelo dobra v tenisu in ona me je navdušila za ta šport. Tenis zdaj tudi redno treniram.

Tenis se igra na notranjem ali zunanem igrišču. Na zunanjem igrišču je pravi pesek, na notranjem pa je umetni pesek. Na obeh igriščih je tudi mreža. Tenis se igra tako, da udariš žogo na nasprotnikovo polovico in se mora žoga dvakrat odbiti. Če pade na črto se tudi šteje. Velja tudi, če se enkrat odbije in pade v avt.

Pri tenisu rabimo kratke hlače in majico, pijačo, brisačo, teniške čevlje, žoge in lopar. Seveda potrebuješ še soigralca in teniški top.

Nal Cokan, 4. b

Ko bom velik, bom veterinar. Kot veterinar bom moral nekje delati.

Veterinar dela v ambulanti, v živalskem vrtu, na kmetiji in na kliniki za živali.

Veterinar v ambulanti pregleduje živali. V živalskem vrtu zdravi živali.

Seveda gre tudi na kmetijo, tam pregleda in daje zdravila, na kliniki zdravi in operira. Pri delu s psi nastavi psu nagobčnik, da ga le-ta ne ugrizne, ko je pregledan. Uporablja še termometer za merjenje temperature. Za operiranje pa uporablja kirurške pripomočke.

Veterinar seveda potrebuje še stetoskop za poslušanje srca in otoskop za uho, nos in grlo. Po končanem pregledu daje bolnim živalim zdravila.

Veterinar zdravi bolne živali, jih pregleda in cepi. Da izve, kaj je z živaljo narobe, vpraša lastnika, saj živali ne znajo govoriti.

Klemen Pungartnik, 4. b

Kratika NPZ je učencem nižjih razredov očitno nepoznana. Na dan pisanja NPZ-jev so me vprašali, kaj kratica pomeni. Preden sem jim razložila, sem jih vprašala, kaj mislijo, da pomeni. Učenci so takoj povedali, da je to preverjanje znanja. Toda kakšno? Črka N jim je delala težave. Ugibali pa so takole:

- **naše** preverjanje znanja,
- **naporno** preverjanje znanja,
- **neznano** preverjanje znanja,
- **nemogoče** preverjanje znanja,
- **naravoslovno** preverjanje znanja,
- **noro** preverjanje znanja,
- **nelahko** preverjanje znanja,
- **neumno** preverjanje znanja.

Irma H. Javornik

Intervju z učiteljico Lilijano Pelc

Kje ste se rodili in kje ste odrasčali?

Rodila sem se v Slovenj Gradcu. Prva 4 leta svojega življenja sem odrasčala v Šmartnem, potem pa smo se preselili v Slovenj Gradec, kjer sem tudi obiskovala osnovno šolo. Pri 21. letih pa sem se zaradi ljubezni preselila spet nazaj v Šmartno.

Ali ste imeli v osnovni šoli kakšno simpatijo?

Simpatijo sem imela že v vrtcu in kasneje sva oba obiskovala isti razred. Ker pa sva se pri pouku preveč igrala in slabo poslušala, naju je učiteljica razsedla in tako je tudi simpatija počasi zamrla.

Kdaj ste se odločili, da boste učiteljica?

V 2. razredu osnovne šole sem bila trdno odločena, da bom učiteljica, ko bom velika.

Kaj bi bili po poklicu, če ne bi bili učiteljica?

Moja mama je bila šivilja in me je naučila šivati s šivalnim strojem. Če bi se zgodilo, da ne bi postala učiteljica, bi bila šivilja.

Kako to, da imate ravno v vaši učilnici kavč?

Nekaj časa smo živeli v večjem stanovanju, kjer smo imeli kavč, potem pa smo se preseli v manjše stanovanje, kjer je zanj zmanjkalo prostora. Ker mi ga je bilo škoda vreči proč, sem ga prinesla v razred, kjer je z nami že štirinajsto leto.

Kaj vam največ pomeni v življenju?

Moj mož in moji hčerki.

Kakšne lastnosti bi po vašem moral imeti učitelj?

Mora biti pošten, dosleden, da so pravila v razredu vsak dan enaka ne glede na učiteljevo razpoloženje in da učencem zna pokazati, da jih ima rad.

Kateri rek je najbolj zaznamoval vaše življenje?

Kadar sem hotela pri babici tožariti ali sem začela pripovedovati, kakšne slabe ocene so v šoli dobili drugi, mi je babica rekla, da naj najprej pometem pred svojim pragom. Seveda takrat nisem ravno razumela, zakaj naj najprej pometem svoj prag, saj sosedovega tako ali tako ne bom pometala. A z leti sem razumela, kaj mi je s tem želela povedati in sem ji hvaležna.

Kaj počnete v prostem času?

V zadnjih letih uživam kot sopotnica na motorju, kadar pa je slabo vreme in vožnja z motorjem odpade, pa berem knjige in gledam filme, najraje imam kriminalke.

Koliko let že učite na osnovni šoli Šmartno pri Slovenj Gradcu?

Letos bo 25. leto odkar neprekinjeno učim na tej šoli. Prvič sem na tej šoli poučevala leta 1986, ko sem nadomeščala učitelja Staneta Petriča. Takrat sem poučevala od 5. do 8. razreda, in sicer samo zadnje tri mesece šolskega leta. Kasneje sem nadomeščala še na šolah v Slovenj Gradcu, Dravogradu in Velenju. Leta 1989 se je na tej šoli upokojila učiteljica Marica Gostečnik in ker sem v marcu, ko bi ona prenehala s poučevanjem, rodila, je bila tako prijazna in je s svojim delom nadaljevala še pol leta, da sem sploh imela možnost, da bi se na tej šoli lahko zaposlila. Ko je bila hčerka Nina stara 5 mesecev, sem začela s poučevanjem v 1. razredu. Kasneje sem poučevala tudi v 2. in 3. razredu, z uvedbo devetletke pa sem napredovala v 4. razred.

Če bi lahko učencem povedali le eno modrost, kaj bi jim povedali?

V življenju si za svoj uspeh odgovoren sam.

Spraševala je Katarina Golouh.

MOJ TRENUTEK

Gledam gore, ki jih prekrivajo oblaki,
skozi prodrejo sončni traki,
ptice roparice na glas kričijo
in se veselijo.

Velik bor nagiba se v vetru,
resa vsa je že v cvetju.
Pot krasi encijan mali,
ki z barvo modro se hvali.

Narava nam lepoto svojo podarja
in nam nežna čustva ustvarja.
Ni ga lepšega pogleda
kot v gore je, seveda.

Gasper Štruc, 9. b

TRENUTEK JUTRA

Jutro sončno se prebuja,
ptičje petje ga spodbuja,
vonj narave je močan,
že se dela čudoviti dan.

ŽIVLJENJE KOT IZ SANJ

Ko se zjutraj zbudim,
si sanje razdelim;
ta svet je lahko lep,
če si želje znaš v srce vpet.

Jutro ... dan ... večer...,
to življenje je pravi nemir.
Ko malo pomislim, kaj bi bilo,
če od jutra do večera vse enolično bi bilo.

Srečna sem, kadar so drugi srečni,
smejem se, kadar se drugi smejiijo,
rada imam sonce, zrak, zeleno, modro ...
rada imam svetovno kroglo.

Ko zvečer zaspim,
si sanje razdelim,
ta svet je lahko lep,
če si znaš želje do srca zapet.

Janja Garnbret, 9. b

Jutranje meglice,
pozdravijo le ptice,
rože razprejo lice,
dehtijo kot prave kraljice.

Naj pravljica traja in traja,
ta trenutek zgodnjega raja,
ta utrinek 2014. maja.

Eva Sušec, 9. b

Tako si bodo nekatere učiteljice zapomnile učenke devetega razreda.

Učiteljica Saša je prijazna in zanimiva učiteljica. Med poukom se vedno smejimo in zabavamo. Snov razlaga na zelo zabaven način, tako pri njenih urah vedno vse z zadovoljstvom poslušam. Je zelo iskrena in prijazna oseba. Z nami se pogovarja kot naša vrstnica, nam pomaga in svetuje. Je ena najboljših učiteljic, kar sem jih kdaj spoznala.

Anja Bošnik, 9. b

Učiteljica Petra je zelo prijazna, iskrena, potrpežljiva in zelo zabavna oseba. Je manjše postave. Njena barva las je naravna. Ima manjše rjave oči in nosi očala. Na videz deluje stroga. Večino časa se zelo rada smeji in šali, vendar pa je lahko tudi stroga. Učiteljica je že dlje časa.

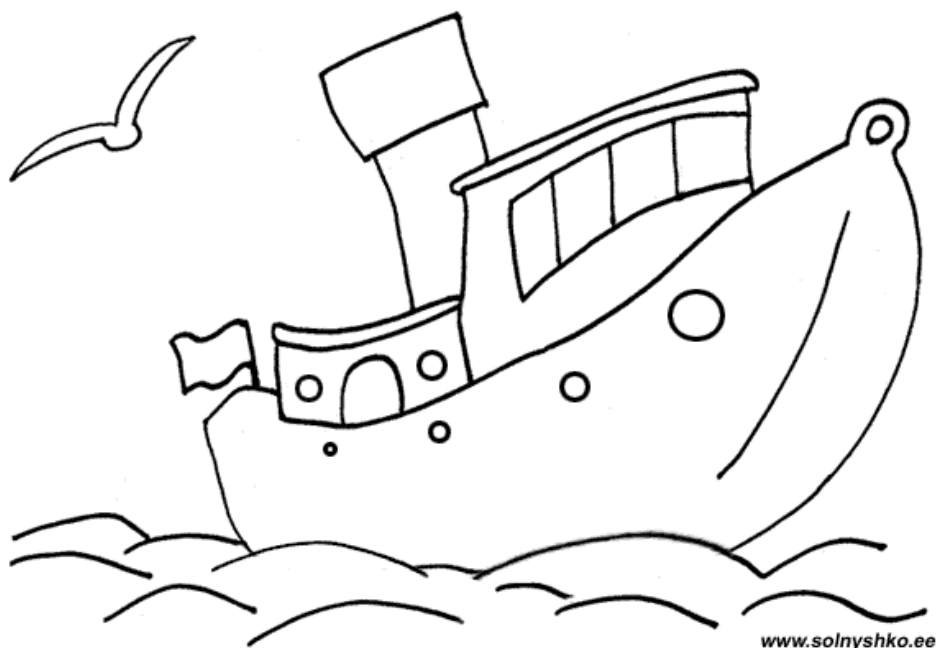
Martina Kotnik, 9. b

Moja učiteljica Tadeja Germadnik je super učiteljica. Je prijazna oseba, ki rada pomaga. Vedno si vzame čas za nas in nam daje dobre nasvete. Je vedno nasmejana in vesela, četudi ni spala celo noč. Tudi če je jezna na nas, ne more ostati dolgo, vendar posledica tega je, da nam da veliko naloge. Je vredna zaupanja in se lahko zanesem nanjo.

Janja Garnbret, 9. b

Učiteljica Helena me uči kemijo in biologijo. Je zelo prijazna učiteljica, ki dobro razloži snov in ima super način za ustno spraševanje. Vedno je dobre volje in je zabavna. Pri pouku se rada tudi pošali in komunicira z nami. Med testom zahteva popolno tišino. Pri spraševanju ti pomaga in ne dela krivic. Po obnašanju se razlikuje od drugih učiteljev in učiteljic na šoli. Je zanimiva učiteljica in zelo prijazna.

Aleša Kamenik, 9. b

www.solnyshko.ee

NOV DAN

*Lepo je življenje,
v katerem živim.
Lepo kakor jutranja zarja,
katero doživim.*

*Vsak dan je drugačen
kakor barve na obzorju,
vsak dan je drugačen
kakor čustva v srcu,
vsak dan je drugačen
kot tudi mi.*

*Ne oziraj se na preteklost
in uživaj vsak dan,
ne skrbi za prihodnost,
ker vse je zaman.*

Blažka G. Pleunik, 9. a

OH, TA ŠOLA

*Prelepa naša šola,
oh, prelep je ta naš dvor,
prelepa je naša ograja, ki bežati nam ne pusti,
lepo dvorišče, ki ga čuvajo učitelji.*

*Pri slovenščini učiteljica Katja,
joj, z moderno nam teži,
učitelj Sterkuš rad o hrani govori,
saj vedno lačni smo vsi.
Pri učitelju Vasji vedno veliko barve si dobimo,
da potem lahko se veselimo.
Pri učiteljici Heleni bi kemikalije radi polili ...
Oh, kako fino to bi bilo.*

*Učitelj Leon pri testih rad vprašaje deli,
a ne vemo zakaj,
pri razredni vedno glasni in nemirni smo,
kakor da jedli bi GSO.*

*Iz redovalnice se enke in petke kadijo,
joj, da se kar redijo,
v sredini meseca junija
pa že devetošolci iz šole odhitimo.*

Žan Žolger, 9. a

KRONIKA UČENCEV

Anja je odbojkarica ta prava, z njo vedno je zabava. V šoli pridno se uči in pogosto petke dobi.

Pika je včasih lena, a je vsako leto odlična brez problema.

Janja dobra plezalka je, stene vedno prepleza vse. Srce veliko ima, z njim nadomestiš dva.

Blaž je prijazen, zaupljiv, v redu sošolec, nasploh ful v redu prijatelj.

Aleša roket super igra, zato veliko kondicije ima. Zelo rada se smeji, zato radi jo imamo vsi.

Tamara je fajna ful, vedno nas nasmeji in nam nasvete deli.

Tanja modro gleda v svet, a zna tudi s šalo popestriti naš planet.

David je fajn frend, rad pomaga, včasih tudi kaj ušpičimo. David je legenda.

Martina deklica je majhna, včasih občutljiva, a ustvarjalna.

Teja je prijazna, iskrena in vedno vesela. Vedno ji lahko zaupam, saj mojih skrivnosti nikoli ne izda. Ker je zabavna in nesebična, je moja najboljša prijateljica.

Timi je prijazen, vedno rad pomaga, je dober prijatelj.

Jan je dober skejter in dober prijatelj. Tudi on je legenda.

Sergej je bil vedno vesel, ampak pri športni ni nikoli koša zadel.

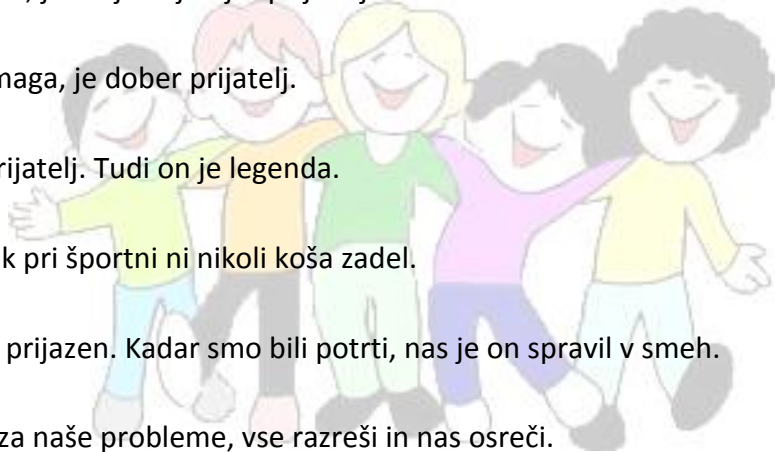
Matic je bil vedno nasmejan in prijazen. Kadar smo bili potrti, nas je on spravil v smeh.

Eva je kakor mama, zanima se za naše probleme, vse razreši in nas osreči.

Gašper je moj najboljši prijatelj, ki me vedno spravi v smeh in mi vedno stoji ob strani.

Frani je moj najboljši prijatelj že 9 let, najboljši prijatelj za celo življenje. Znal mi je pomagati in me nasmejati ter krajšati čas med urami.

Maja je dobra rokometašica in prijazna punca, ki se rada zabava.

Jure je bil vedno nasmejan in moj najboljši prijatelj. Bili so trenutki, ko sva bila žalostna in potrta, ob teh trenutkih sva si stala ob strani in si pomagala.

Že prvi šolski dan, ko sva se z **Lauro** srečali, sem vedela, da bova nerazdružljivi. Še zdaj po devetih letih sva najboljši prijateljici. Čeprav gre vsaka svojo pot, verjamem, da nama bo uspelo obdržati stike.

Blažka matematičarka je ta prava, računanje zanjo je zabava. Med matematiko tudi rada govori, zato pa učiteljici Majdici včasih živc popusti.

Lovro frajer je pravi, za prijatelje se vedno postavi.

Neža v športu blesti, zato medalje vse pridobi.

Dejan je mašina, ki vse poštima, zmeraj se smeji pa o svojem motorju govori, ko pa enko dobi, se že naslednje veseli.

Ana je iskrena prijateljica, ki ji lahko zaupaš. Ko se smeji, nasmeji še vse druge ljudi. V njeni družbi ti ni nikoli dolgčas.

Janja je majhne postave, vendar bistre glave. Ker se je letos hotela nekaj naučiti, se je odločila s knjigami spoprijateljiti.

Nina se na mejkap spozna, vsak dan je drugače naličena. Je prijateljica prava, z njo vedno je zabava.

Polona pridna in vzorna učenka je, le za šolo zanima se. V Maribor bo odšla in se z veseljem šolala.

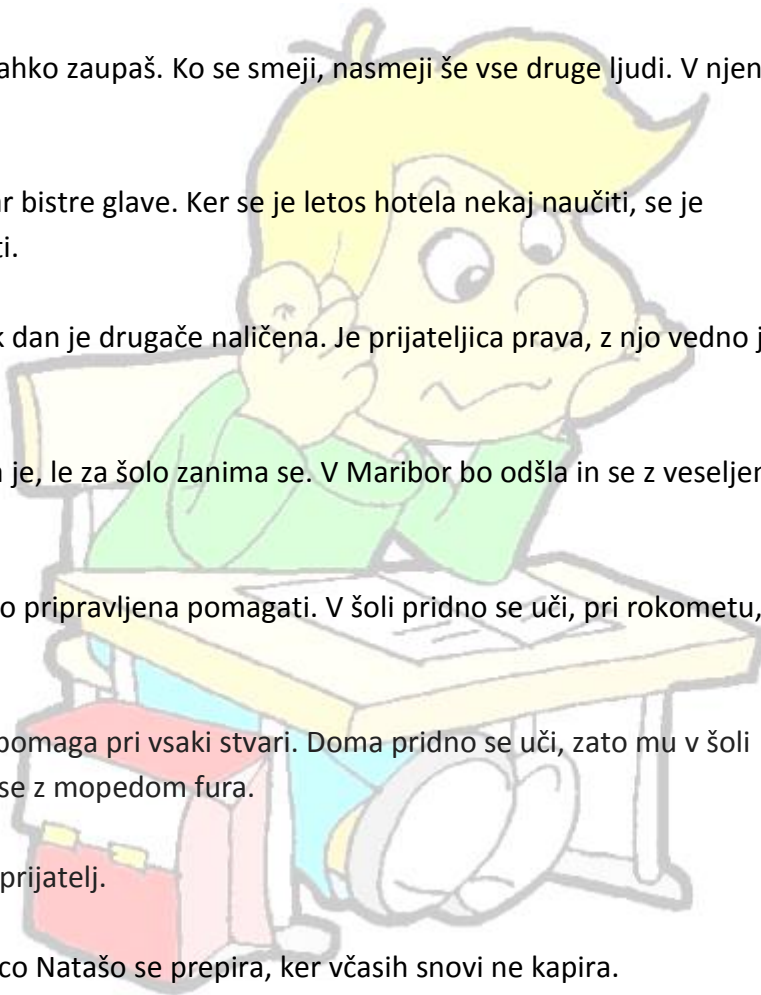
Tjaša je super punca, ki je vedno pripravljena pomagati. V šoli pridno se uči, pri rokometu, pa nikoli gola ne zgreši.

Andraž je fant ta pravi, ki nam pomaga pri vsaki stvari. Doma pridno se uči, zato mu v šoli težko ni. Najbolj pa raztura, ko se z mopedom fura.

Jakob je zelo zabaven in dober prijatelj.

Gregor pri matematiki z učiteljico Natašo se prepira, ker včasih snovi ne kapira.

Žan je frajer ta pravi, za nami vedno vse pospravi. Je najboljši prijatelj.

KONČNI IZLET

“Čuj! Vstat’ bo treba! Kaj res nič ne čuješ? Vstani!!” se je drl glas iz mojega telefona. S še zaprtimi očmi iščem telefon, da ga čim prej utišam, ker mi je “šel” že pošteno na živce, ko me prešine: “Končni izlet!” Glas se mi je kar naenkrat zazdel prijazen, saj me je zbujal v težko pričakovani dan.

Ob prihodu na avtobus sem pričakovala glasne sošolce, ki že stresajo svoje pametne domislice, kako bodo preživeli ta dan, a sem naletela na zehajoče in zaspane “buče”. Kar hitro sem postala ena izmed njih in skoraj prespala pot do prve postaje.

Gokarti. Tu je kljub zgodnji uri postalo že bolj živahno. Fantje so se polni adrenalina zapodili na dirkaško stezo v želji, da dosežejo najboljši čas. A tudi punce se nismo dale! Ker pa smo bile preveč fine in nismo hotele pokazati koliko “moškosti” premoremo, smo ovinke premagovale brez “driftanja” in izgubljale dragoceno hitrost. Tako, da smo zmago žal morale prepustiti fantom. Smo pa bili zelo presenečeni, ko smo za volanom zagledali našo razredničarko Nadjo. Njen športni duh nam je bil zelo všeč, a smo se vsi strinjali, da ji angleščina in nemščina dosti bolj “ležita”, saj se je večkrat zaletela v varnostno ograjo.

Po gokartih smo se peljali proti meji z Avstrijo, kjer smo se ustavili na kosilu v gostišču Ljubelj. Kasneje smo od našega učitelja izvedeli, da je bilo prav tam koncentracijsko taborišče.

Po obilnem kosilu nas je čakal adrenalinski park. “Adrenalinski park?!” pomislim. “Kaj učiteljem res ni dovolj, da nas vso leto mučijo s spraševanjem in ocenjevanjem, da nas kar zaliva z adrenalinom? Še v adrenalinski park nas morajo peljati!?” sem že kar malo besna.

A, ko pridemo malo bližje, kar hitro ugotovim, da ta park ni takšne vrste. Radi bi nas preizkusili, če je človek res podoben opici. Temu parku bi rekla kar opičji park z igrali. In kako smo se odrezali? Po tej naši pustolovščini bi rekla, da smo si z opicami kar blizu. Čeprav smo od začetka imeli kar nekaj težav, smo se kar hitro privadili na opičje življenje. Zaradi varnostnih razlogov smo svojo “bučo” spravili v čelado, ki ni bila prav nič več zehajoča, ampak je polna adrenalina in velikih oči zrla v prepreke, ki so jo čakale.

Poligon v zraku, “steber smrti”, 10-metrski hlod zapičen v zemljo, na katerega si moral splezati, nato pa skočiti prosti pad. Noro! Bil si sicer privezan na tri varnostne vrvi, a dve od treh so držali tvoji sošolci, ki si jim zaupal življenje. Glede na to, da smo vsi prispeli živi in zdravi nazaj, imamo res zaupanja vredne sošolce. In na koncu je sledila še orjaška gugalnica, na katero so te privezali, te povlekli na vrh in ... Juhuhu! Še bolj noro kot prosti pad. Moram pa priznati, da se je v adrenalinskem parku najbolje odrezal učitelj Leon. Čeprav smo se najprej prestrašili, da se je komu kaj zgodilo, smo ugotovili, da so prestrašeni kriki le kriki navdušenega učitelja Leona, ki je odkrival radosti opičjega sveta. Tako se je zapletel z vrvmi, da se je obrnil na glavo. Poskrbel je za veliko smeha in dobro voljo med nami. Dan je bil že skoraj popoln, a čakala nas je še ena preizkušnja.

Paintball. Kljub oblaku, ki se mu je “utrgalo” in nas je dobesedno zalil z dežjem, smo se kot pravi vojščaki podali po blatnih stezah prepletenih z vejevjem. Oblačila. Maske. Puške. Naboji. Sirena! To je bila šele dogodivščina! To je bila bitka na vse ali nič. Dokazali smo, da se poleg opice v nas skriva še ena žival, saj smo se borili kot levi.

Za umiritev duha so nas peljali še na Bled, kjer so se naše oči spočile na lepotah blejskega jezera, naši želodčki pa so se pomirili s kebabom. Mljask!

Zadnje atome moči smo pustili v diskoteki, kjer nas je naš učitelj Matjaž, ki je bil zadolžen za stike z javnostjo, ovekovečil v vseh možnih pozah.

In tako, kot smo se zjutraj zaspano privlekli na avtobus, smo se sedaj utrujeno odvezli nanj. A bili smo polni novih in nepozabnih doživetij, ki nas bodo spremljala vse življenje.

Pika Cokan, 9. b

THE THINGS WE ARE THANKFUL FOR

How often do we appreciate what we have in life? We are young and we take things for granted. We believe that many other youngsters are doing the same, too. After all, we are all young and we do not know what we can expect from life on the other side.

Sometimes, we forget to pause and appreciate the things we have and the things we have experienced, learnt and achieved so far. Every step we have taken had led us right to where we are and we are happy, because we finally press a pause button to give thanks and try to include all things in our gratitude.

We have to learn to be grateful to ourselves. We are one of a kind. And we should be lucky to have something that makes us different from everybody else. We waste too much time comparing ourselves with others, wishing to be somebody we are not. We should be happy with ourselves, because we are amazing just as we are. We should be thankful for being alive.

We are thankful for nights that turn into mornings, dreams that turn into reality and likes that turn into love. For our friends that support us and are there to spend nice moments with them. For our families. Everybody should be thankful for them, because no matter how hard things get, they stay by our side. We should express our thankfulness to love for letting us feel what it truly means to be alive. To our soul mate for being the one who understands us. We are thankful for our teachers. We know it sounds weird, but they are the ones that teach us to become what we want.

We should be grateful for most ridiculous things in life, like: wi-fi, that gorgeous smell of pizza, for playing our favourite game, for being able to ride a bike, even for being able to read, because books widen our horizons, for the feeling when the first few snowflakes start to fall and we are not sure at first whether it is actually snowing or we just imagine it, until we realize that they are actually coming down quite quickly and we should better get inside where it is warmer.

We should appreciate every second of our lives. How amazing it is to be actually here. Living. Because somewhere out there is a person who cannot read or does not even know what family, home mean, but is still happy.

We asked our schoolmates what they think and they agreed that the most valuable treasure are friends and family.

So, mum, dad, brother, sister, friends, my beautiful puppy ... THANK YOU!

Pika Cokan, Nina Lampret in Eva Sušec

INTERVJU Z BOJANOM JEROMLOM

Pozdravljen. Za začetek bi te prosila, da se malo opišeš.

Sem Bojan Jeromel, oče treh otrok. Rojen sem leta 1968 na kmetiji na Legnu. Kot otrok sem obiskoval OŠ Šmartno pri Slovenj Gradcu, kasneje pa sem se šolal v gostinsko-turistični srednji šoli v Slovenj Gradcu.

Kje si zaposlen?

Delam za Kreator s. p. in Port Pub s. p. kot administrator in vodja vsakodnevnih opravil.

S čim se rad ukvarjaš v prostem času?

V prostem času urejam okolje lastnega doma, zelo rad pa tudi kolesarim in uživam v naravi.

Si oče treh otrok, Janice, Yurija in Tigona. Ali mi lahko poveš, po kom oz. zakaj so dobili takšna imena?

Janica je dobila ime po nekdanji zelo uspešni smučarki Janici Kostelić, Yuri po cerkvi sv. Jurija, Tigo pa je nizozemsko ime in je bilo moji ženi zelo všeč.

Tvoja žena je Nizozemka. Ali mi lahko zaupaš, kako sta se spoznala, kako sta potem obvladovala razdaljo?

Ja, moja žena je Nizozemka. Bilo je davnega leta 1988, ko je Rosalie kot 17-letnica prišla na počitnice v Slovenijo v hotel Vabo, kjer sem takrat delal. Preskočila je iskrica in tako se je vse kar hitro odvijalo. Sporazumevala sva se s pismi, saj takrat še ni bilo mobilnih telefonov in tovrstnih naprav. Bilo je kar težko, saj je pismo iz Slovenije na Nizozemsko potovalo dva tedna. Preden je Rosalie odpisala, je spet minil kakšen teden, potem pa še dva tedna, da je pismo prispelo nazaj in priznam, da je bilo za vse to skupaj potrebno kar nekaj volje.

Katero zvrst glasbe najraje poslušaš?

Rad poslušam vse zvrsti glasbe.

Kateri je tvoj najljubši izvajalec/izvajalka?

Nimam posebnega najljubšega izvajalca, rad pa poslušam nizozemsko glasbo.

Tvoj najljubši moto?

Ko nekaj delaš, to naredi dobro!

Spraševala je Janica Jeromel.

Naši uspehi

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ SLOVENŠČINE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

V letošnjem šolskem letu so učenci v okviru priprav na tekmovanje prebirali poezijo.

4. decembra so na 37. šolskem tekmovanju pisali na razredni stopnji pisma in spis, na predmetni stopnji pa razlagalni spis.

Tekmovanja se je udeležilo 70 učencev od 2. do 9. razreda. Učence je na tekmovanje pripravljalo 6 mentoric. Bronasta priznanja prejme 27 učencev.

Dve učenki, Lara Plevnik, 8. r, in Janja Garnbret, 9. r, sta se z dosežkoma uvrstili na področno tekmovanje, ki je bilo 23. januarja v Mislinji.

Čestitamo vsem tekmovalcem, prav tako tudi mentoricam za kreativnost in navdih.

Tadeja Germadnik Modrej

Raziskovalna naloga o koroški pisateljici Ljubi Prenner (MRK)

V okviru projekta Mladi raziskovalci Koroške je tudi letos sodelovala naša šola, in sicer jo je predstavljala Aleša Kamenik, ki si je za svojo raziskovalno delo pod mentorstvom učiteljic Tadeje Germadnik Modrej in Irene Vitrih izbrala koroško pisateljico in odvetnico Ljubo Prenner.

Zagotovo ste za Ljubo Prenner, ki je bila avtorica prvega kriminalnega romana, in uspešna odvetnica, tudi že slišali. Mnogi pa jo poznate kot žensko, ki je bila ujeta v moško telo. Njeni prijatelji so jo klicali Pubi.

Devetošolka Aleša Kamenik je raziskovalno nalogo uspešno zagovarjala aprila na regijskem tekmovanju na Ravnah na Koroškem in tako osvojila bronasto priznanje, za ta uspeh ji iskreno čestitamo.

Tadeja Germadnik Modrej, Irena Vitrih

Avtorica risbe: Leja Pelc

TEKMOVANJA IZ MATEMATIKE

20. marca smo na naši šoli izvedli šolsko tekmovanje iz matematike KENGURU 2014. Tekmovalo je **151** učencev od 1. do 9. razreda, bronasto Vegovo priznanje pa je osvojilo **48** učencev.

1.razred	11 učencev
2.razred.....	9 učencev
3.razred.....	4 učenci
4.razred.....	6 učencev
5.razred.....	2 učenca
6.razred.....	3 učenci
7.razred.....	6 učencev
8.razred.....	3 učenci
9.razred.....	4 učenci

Najuspešnejši učenci od 7. do 9. razreda pa so se uvrstili na področno tekmovanje za srebrno Vegovo priznanje, ki je bilo 2. aprila na OŠ Mislinja.

Področnega tekmovanja so se udeležili: Tadej Mlinšek iz 7. a, Jure Smolar iz 8. a, Jakob Strel iz 8. b in Blažka Golob Pleunik iz 9. a razreda. Vsem štirim učencem je uspelo osvojiti **srebrno Vegovo priznanje** in se uvrstiti na državno tekmovanje.

Tako so **Tadej Mlinšek, Jure Smolar, Jaka Strel in Blažka Golob Pleunik** našo šolo zastopali na državnem tekmovanju, ki je bilo 12. aprila na OŠ Bojana Iliča v Mariboru.

Vsem učencem, ki ste osvojili priznanja, čestitamo.

Še posebej pa čestitamo Tadeju, Juretu, Jaki in Blažki, saj so osvojili srebrna Vegova priznanja.

Že nekaj let Društvo matematikov, fizikov in astronomov podeljuje posebno priznanje - **DIAMANTNI KENGURU**. To priznanje dobi učenec, ki je v osnovni šoli vsako leto prejel bronasto Vegovo priznanje. Diamantni kenguru bo letos na naši šoli prvič podeljen. Prejela ga bo učenka 9. a razreda, **Blažka Golob Pleunik**. Za prejeto priznanje Blažki iskreno čestitamo.

Majda Borovnik, učiteljica matematike

TEKMOVANJE IZ SLADKORNE BOLEZNI

V petek, 4. 10. 2013, je potekalo šolsko tekmovanje iz poznavanja sladkorne bolezni. Udeležili so se ga učenci osmih in devetih razredov.

Bronasto priznanje je osvojilo **11** učencev, in sicer **Neli Krajnc, Jure Smolar, Lara Plevnik, Maruša Vranc, Nina Zdovc, Maja Temnikar, Anuša Stopernik in Hana Kotnik** iz 8. razreda ter

Pika Cokan, Janja Garnbret in Anja Bošnik iz 9. razreda.

Na državnem tekmovanju, ki je bilo 9. 11. 2013 na Ravnah na Koroškem, je **Pika Cokan** osvojila **srebrno priznanje**.

Čestitamo!
Helena Ocepek, mentorica

TEKMOVANJE IZ BIOLOGIJE

V sredo, 23. oktobra 2013, je na šoli potekalo tekmovanje iz biologije za Proteusovo priznanje. Udeležilo se ga je 15 učencev, ki so morali pokazati svoje znanje o **kačah v Sloveniji**.

Bronasto priznanje so osvojili **Lara Plevnik, Maruša Vranc, Neli Kranjc, Nina Zdovc, Pika Cokan, Eva Sušec, Jan Pogorelčnik in Fran Vrunč**.

Vsem dobitnikom priznanj iskreno čestitamo!
Helena Ocepek, mentorica

TEKMOVANJE IZ KEMIJE

V ponedeljek, 20. januarja 2014, je potekalo šolsko tekmovanje iz kemije. Udeležili so se ga učenci osmih in devetih razredov.

Bronasto priznanje je uspelo osvojiti **šestim** osmošolcem:

Juretu Smolarju, Hani Kotnik, Neli Kranjc, Nini Zdovc, Aleksu Kotniku in Jakobu Strelu.

Na državnem tekmovanju, ki je potekalo 8. marca 2014 na OŠ Franja Goloba Prevalje, so naši učenci prav tako dosegli zelo dobre rezultate.

Hana Kotnik, Neli Kranjc, Jure Smolar in Nina Zdovc so osvojili **srebrno Preglovo priznanje**.

Iskrene čestitke vsem dobitnikom priznanj!
Helena Ocepek, mentorica

ŠOLSKA ŠPORTNA TEKMOVANJA

Učenci naše šole so še posebej dobri na športnih tekmovanjih, tako ekipno kot posamično. Čestitke vsem in veliko uspeha še naprej!

Področno ekipno tekmovanje v atletiki: 23. 9. 2013, Ravne na Koroškem.

*Deklice so osvojile **1. mesto**.*

*Dečki so osvojili **3. mesto**.*

Občinsko tekmovanje v rokometu – dečki, letnik 1999 in mlajši: 7. 11. 2013.

*Dečki iz 8. in 9. razreda so osvojili **3. mesto**.*

Občinsko tekmovanje v košarki za dečke, letnik 1999 in mlajši: 13. 11. 2013, Šmartno pri Slovenj Gradcu.

*Osvajili smo **2. mesto**. Tekmovanje je potekalo v telovadnici OŠ Šmartno.*

Občinsko tekmovanje v rokometu – deklice, letnik 1999 in mlajše: 25. 11. 2013.

*Deklice iz 8. in 9. razreda so dosegle **1. mesto** na tekmovanju v Slovenj Gradcu.*

Občinsko tekmovanje v nogometu – dečki, letnik 1999 in mlajši: 28. 11. 2013.

*Dečki iz 8. in 9. razreda so dosegli **5. mesto** na tekmovanju v Slovenj Gradcu.*

Občinsko tekmovanje v odbojki – dečki, letnik 1999 in mlajši (Slovenj Gradec): 5. 12. 2013.

*Učenci so osvojili **3. mesto**.*

Občinsko tekmovanje v odbojki – deklice, letnik 1999 in mlajše (Slovenj Gradec): 10. 12. 2013.

*Deklice so osvojile **4. mesto**.*

Občinsko tekmovanje v košarki – dečki, letnik 2001 in mlajši: 15. 1. 2014.

*Osvajili smo **1. mesto** in se uvrstili na področno tekmovanje.*

Četrtninalni državni turnir v rokometu – deklice, letnik 1999 in mlajše: 6. 2. 2014, Ormož.

*Nastopile so tri ekipe, in sicer iz Maribora OŠ Straže, iz Podravja OŠ Ormož in s Koroške OŠ Šmartno pri Slovenj Gradcu. Deklice so osvojile **1. mesto**, OŠ Ormož **2. mesto** in OŠ Straže **3. mesto**.*

Področno tekmovanje v košarki za učence, letnik 2001 in mlajši: 5. 3. 2014, Prevalje.

*Učenci so osvojili **2. mesto**.*

Polfinalni državni turnir v rokometu – deklice, letnik 1999 in mlajše: 13. 3. 2014, Gorišnica.

*Deklice so osvojile **2. mesto**.*

Državno tekmovanje v prostem plezanju – deklice, letnik 1999 z licenco: 12. 4. 2014, Zlato polje Kranj.

*Na šolskem državnem tekmovanju je tekmovala **Janja Garnbret** in osvojila **1. mesto**.*

Državno tekmovanje v prostem plezanju – deklice in dečki, letnik 2000 brez licence: 12. 4. 2014, Zlato polje Kranj.

Našo šolo so zastopali učenci: Zala Kamenik (20. mesto), Manca Lampret (15. mesto), Ana Neža Naglič (30. mesto), Jakob Drevenšek (11. mesto).

V ekipnem prvenstvu osnovnih šol v prostem plezanju so naši učenci osvojili **8. mesto izmed 90-ih šol.**

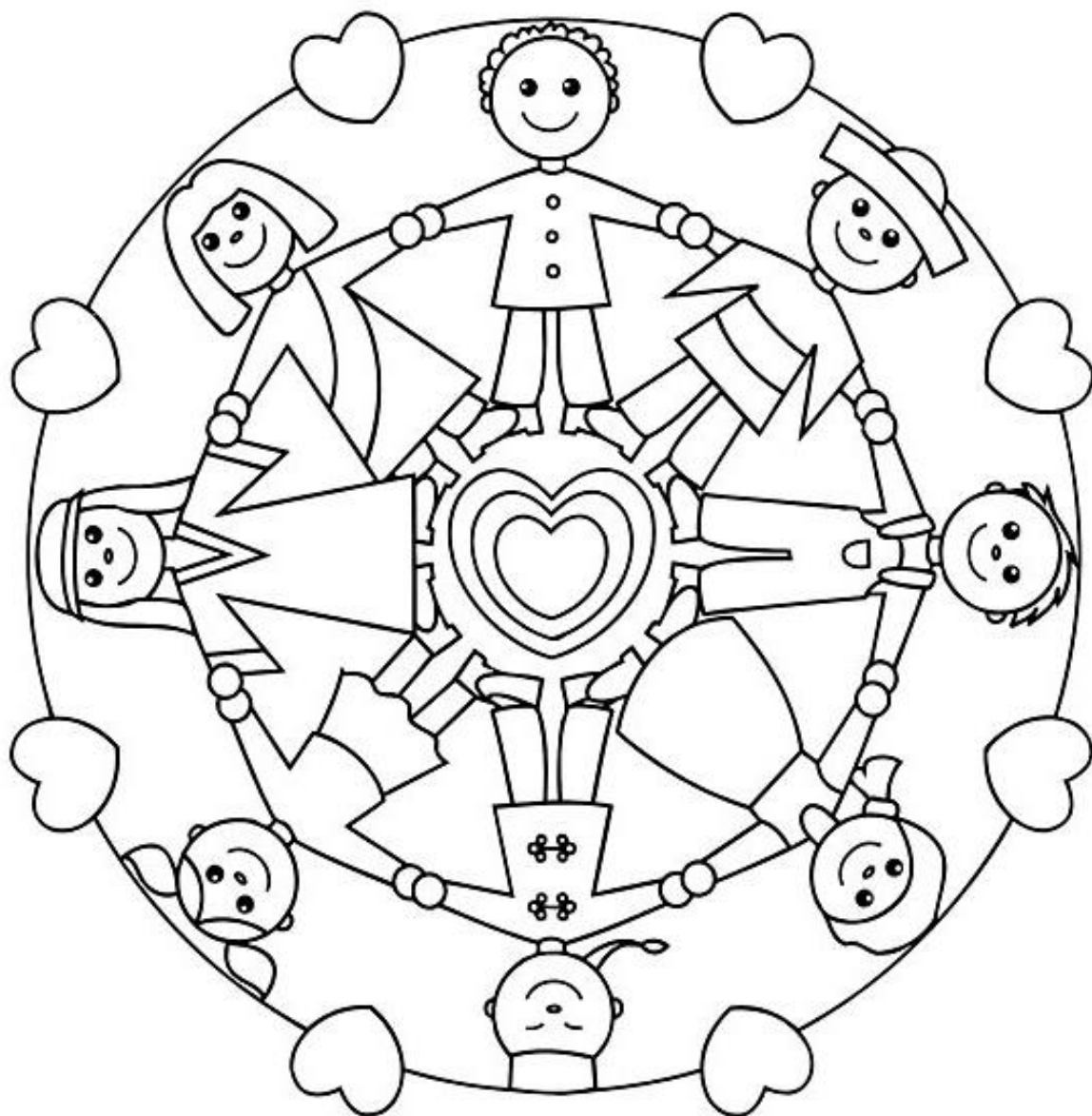
Področno posamezno tekmovanje v atletiki: 28. 5. 2014, Ravne na Koroškem.

*Področnega tekmovanja se je udeležilo 39 učenek in učencev. Tekmovali so v dveh starostnih skupinah. V skupini mlajših učencev in učenek smo osvojili eno zlato (**Matic Petrič v metu vorteksa**), eno srebrno (**Nika Priteržnik v metu vorteksa**) in dve bronasti medalji (**Ines Marhat v skoku v višino** in **Zala Katarina Hovnik v skoku v daljino**). V skupini starejših učencev in učenek pa smo osvojili osem medalj, in sicer štiri zlato (**Tjaša Smonkar v suvanju krogle**, **Fran Vrunč v skoku v daljino**, **Neža Pačnik v skoku v daljino** in v ženski štafeti 4x100 m), tri srebrne (**Klemen Kolar v suvanju krogle**, **Janez Jani Oto v teku na 300 m** in **Janja Garnbret v teku na 300 m**) in eno bronasto medaljo (**Aleša Kamenik v teku na 300 m**).*

Občinsko tekmovanje v mini rokometu – deklice, letnik 2003 in mlajše.

*Deklice so nastopile na štirih turnirjih in osvojile **1. mesto**.*

Boris Pušnik

<http://www.colorina-book.info>

